

Dziennik Urzędowy L 171

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 50

29 czerwca 2007

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie (WE) nr 716/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie statystyki wspólnotowej dotyczącej struktury i działalności zagranicznych podmiotów zależnych ⁽¹⁾ 17
- ★ Rozporządzenie (WE) nr 717/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2007 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach telefonii ruchomej wewnątrz Wspólnoty oraz zmieniające dyrektywę 2002/21/WE ⁽¹⁾ 32

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 715/2007 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 20 czerwca 2007 r.

w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, na którym należy zagwarantować swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału. W tym celu istnieje ogólny wspólnotowy system homologacji typu pojazdów silnikowych ustanowiony na mocy dyrektywy Rady 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyrzep ⁽³⁾. Należy zatem ujednolicić wymogi techniczne w zakresie homologacji typu pojazdów silnikowych pod kątem emisji zanieczyszczeń, tak aby uniknąć różnic między wymogami ustanowionymi przez poszczególne państwa członkowskie i zagwarantować wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego.
- (2) Niniejsze rozporządzenie jest jednym z szeregu odrębnych aktów prawnych dotyczących wspólnotowej procedury homologacji typu na mocy dyrektywy 70/156/EWG. Należy zatem odpowiednio zmienić tę dyrektywę.
- (3) Na wniosek Parlamentu Europejskiego do prawodawstwa UE w zakresie pojazdów wprowadzono nowe podejście regulacyjne. Niniejsze rozporządzenie określa zatem przepisy podstawowe w zakresie emisji zanieczyszczeń

z pojazdów, natomiast specyfikacje techniczne zostaną określone w ramach środków wykonawczych przyjętych w następstwie zastosowania procedur komitologii.

- (4) W marcu 2001 r. Komisja zainicjowała program „Czyste powietrze dla Europy” (CAFE), którego główne elementy wymieniono w komunikacie z dnia 4 maja 2005 r. Skutkiem tego było przyjęcie strategii tematycznej dotyczącej zanieczyszczenia powietrza w komunikacie z dnia 21 września 2005 r. Jednym z wniosków strategii tematycznej jest konieczność dalszego ograniczenia emisji zanieczyszczeń pochodzących z sektora transportu (transport powietrzny, morski i lądowy), gospodarstw domowych oraz sektora energetyki, rolniczego i przemysłu w celu realizacji celów EU w zakresie jakości powietrza. W tym kontekście obniżenie emisji zanieczyszczeń pojazdów silnikowych należy traktować jako część kompleksowej strategii. Do środków służących ograniczeniu emisji prekursorów ozonu, takich jak tlenki azotu i węglowodory, oraz emisji cząstek stałych, należą normy Euro 5 i Euro 6.
- (5) Osiągnięcie europejskiego celu w zakresie jakości powietrza wymaga nieustannych wysiłków na rzecz redukcji emisji zanieczyszczeń. Z tego względu przemysł musi otrzymać jasne informacje na temat przyszłych wartości dopuszczalnych emisji. Dlatego też niniejsze rozporządzenie zawiera również, oprócz wartości dopuszczalnych Euro 5, wartości dopuszczalne emisji dla poziomu Euro 6.
- (6) W szczególności w celu poprawy jakości powietrza i przestrzegania wartości dopuszczalnych emisji zanieczyszczeń konieczna jest znaczna redukcja emisji tlenków azotu w pojazdach z silnikami o zapłonie samoczynnym. Niezbędne jest przy tym osiągnięcie ambitnych wartości dopuszczalnych na poziomie Euro 6, bez konieczności rezygnacji z zalet silnika o zapłonie samoczynnym pod względem zużycia paliwa, emisji węglowodorów i tlenku węgla. Ustalenie na odpowiednio wczesnym etapie dalszego poziomu redukcji tlenków azotu umożliwi producentom pojazdów długoterminowe bezpieczeństwo planistyczne w całej Europie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 23.12.2006, str. 62.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 30 maja 2007 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 42 z 23.2.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/96/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 81).

- (7) Przy ustalaniu norm emisji zanieczyszczeń należy uwzględnić konsekwencje dla rynków i konkurencyjności producentów, bezpośrednie i pośrednie koszty ponoszone przez przedsiębiorców oraz korzyści w zakresie propagowania innowacyjnych rozwiązań, poprawy jakości powietrza, zmniejszenia kosztów ochrony zdrowia oraz wzrostu średniej długości życia, jak również konsekwencje dla globalnego bilansu emisji dwutlenku węgla.
- (8) Nieograniczony dostęp do informacji dotyczących naprawy pojazdów przy pomocy znormalizowanego formatu pozwalającego na uzyskiwanie informacji technicznych oraz skuteczna konkurencyjność na rynku usług w zakresie informacji związanych z naprawą i konserwacją pojazdów stanowią niezbędny element poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego, szczególnie w odniesieniu do swobodnego przepływu towarów, swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług. Duża część takich informacji wiąże się z pokładowymi układami diagnostycznymi (OBD) oraz ich współdziałaniem z innymi układami w pojeździe. Należy określić specyfikacje techniczne, którym powinny odpowiadać strony internetowe producentów, a także środki nakierowane na zapewnienie dostępu dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Wspólne normy uzgodnione przy udziale zainteresowanych podmiotów, takie jak format OASIS ⁽¹⁾, mogą ułatwić wymianę informacji między producentami a usługodawcami. Z tego względu istotne jest, by na wstępnym etapie wymagać korzystania ze specyfikacji technicznych w formacie OASIS oraz by wezwać Komisję do tego, by zwróciła się do CEN/ISO o dalszy rozwój formatu z myślą o przekształceniu w normę, która w odpowiednim czasie zastąpiłaby format OASIS.
- (9) Nie później niż cztery lata od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja powinna dokonać przeglądu działania systemu dostępu do wszystkich informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów z myślą o określeniu, czy właściwe byłoby skonsolidowanie wszystkich postanowień regulujących dostęp do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów w ramach poprawionej dyrektywy ramowej w sprawie homologacji typu. Jeżeli postanowienia regulujące dostęp do wszystkich informacji o pojeździe zostaną włączone do tej dyrektywy, powinno się uchylić analogiczne postanowienia niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że zachowane zostaną obowiązujące prawa do dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdu.
- (10) Komisja powinna dokonywać przeglądu emisji zanieczyszczeń, których jak dotąd nie uregulowano i które wynikają z szerszego stosowania paliw o nowym składzie, nowej technologii budowy silników i systemów kontroli emisji spalin, a w razie konieczności przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek w sprawie regulacji takich emisji.
- (11) Dla ułatwienia wprowadzania i utrzymywania istnienia pojazdów napędzanych paliwami alternatywnymi, które charakteryzują się niską emisją tlenków azotu i cząstek stałych, a jednocześnie wspierania ograniczania emisji z pojazdów silnikowych, niniejsze rozporządzenie wprowadza odrębne normy dla sumy węglowodorów oraz dla niemetanowych.
- (12) Należy kontynuować starania na rzecz wprowadzania bardziej restrykcyjnych wartości dopuszczalnych emisji, łącznie z redukcją emisji dwutlenku węgla, oraz zapewnić, żeby te wartości odpowiadały rzeczywistym osiągom pojazdów w eksploatacji.
- (13) W celu zagwarantowania kontroli emisji ultradrobnych cząstek stałych pyłu zawieszonego (PM 0,1 µm i mniejsze), Komisja powinna w jak najkrótszym czasie, a najpóźniej w chwili wejścia w życie normy Euro 6, wprowadzić pomiar liczby cząstek stałych jako uzupełnienie obecnie stosowanej metody wagowej. Pomiar liczby cząstek stałych powinien wykorzystywać wyniki programu pomiaru cząstek stałych (PMP) EKG ONZ i być w zgodzie z istniejącymi ambitnymi celami dotyczącymi środowiska naturalnego.
- (14) Dla zagwarantowania większej powtarzalności pomiarów laboratoryjnych masy oraz liczby emitowanych cząstek stałych Komisja powinna przyjąć nową procedurę pomiarów, zastępującą obecną, w jak najkrótszym czasie, a najpóźniej w momencie wejścia w życie normy Euro 6, opierając się na wynikach PMP. Po wdrożeniu nowej procedury pomiarowej należy ponownie przeliczyć wartości dopuszczalne emisji cząstek stałych określonych w niniejszym rozporządzeniu, ponieważ w nowej procedurze rejestruje się mniejsze wartości masy niż w aktualnie stosowanej.
- (15) Komisja powinna weryfikować konieczność przeglądu nowego europejskiego cyklu jezdny (New European Drive Cycle) jako procedury badawczej, która stanowi podstawę regulacji w zakresie homologacji typu WE pod względem emisji zanieczyszczeń. W związku ze zmianami specyfikacji pojazdów i w zachowaniu kierowców może nastąpić konieczność aktualizacji lub zastąpienia cykli jezdnych. Wprowadzenie poprawek może być niezbędne w celu zagwarantowania, że emisja zanieczyszczeń w rzeczywistych warunkach eksploatacji odpowiada emisji zmierzonej podczas homologacji typu. Należy także rozważyć stosowanie przewoźnych systemów pomiarowych emisji zanieczyszczeń oraz wprowadzenie pojęcia regulacyjnego „nieprzekraczalnego limitu”.
- (16) OBD odgrywają ważną rolę w kontroli emisji zanieczyszczeń podczas używania pojazdu. Ze względu na znaczenie kontrolowania emisji zanieczyszczeń w rzeczywistych warunkach eksploatacji, Komisja powinna weryfikować wymogi w zakresie tych układów oraz wartości progowe tolerancji dla monitorowanych uszkodzeń.
- (17) Konieczne jest wprowadzenie znormalizowanej metody pomiaru zużycia paliwa i emisji dwutlenku węgla pochodzących z pojazdów, aby zapobiec powstawaniu barier technicznych dla handlu między państwami członkowskimi. Ponadto należy zagwarantować, że klienci i użytkownicy otrzymują obiektywne i dokładne informacje.

⁽¹⁾ Organizacja Promocji Standardów Informacyjnych.

- (18) Przed sporządzeniem wniosku w zakresie przyszłych norm emisji Komisja powinna rozważyć przeprowadzenie badań w celu ustalenia, czy konieczny jest dalszy podział kategorii pojazdów na klasy oraz czy mogą zostać zastosowane wartości dopuszczalne emisji niezależne od masy.
- (19) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyspieszenia – za pomocą zachęt finansowych – wprowadzania do obrotu pojazdów, które spełniają wymogi przyjęte na poziomie Wspólnoty. Takie zachęty powinny jednak być zgodne z postanowieniami Traktatu, w szczególności z zasadami dotyczącymi pomocy państwa. Ma to na celu zapobieżenie zakłóceniom na rynku wewnętrznym. Niniejsze rozporządzenie nie powinno wpływać na prawo państw członkowskich do uzależniania wysokości nakładanych na pojazdy podatków od poziomu emitowanych przez nie zanieczyszczeń.
- (20) Biorąc pod uwagę, że prawodawstwo w zakresie emisji zanieczyszczeń z pojazdów i zużycia paliwa rozwijało się przez ponad 35 lat i obecnie obejmuje ponad 24 dyrektywy, dyrektywy te należałoby zastąpić nowym rozporządzeniem i szeregiem środków wykonawczych. Rozporządzenie gwarantuje, że szczegółowe przepisy techniczne mają bezpośrednie zastosowanie do producentów, organów udzielających homologacji i jednostek technicznych oraz że przepisy te można znacznie szybciej i skuteczniej aktualizować. Należy zatem uchylić dyrektywę 70/220/EWG⁽¹⁾, 72/306/EWG⁽²⁾, 74/290/EWG⁽³⁾, 80/1268/EWG⁽⁴⁾, 83/351/EWG⁽⁵⁾, 88/76/EWG⁽⁶⁾, 88/436/EWG⁽⁷⁾, 89/458/EWG⁽⁸⁾, 91/441/EWG⁽⁹⁾, 93/59/EWG⁽¹⁰⁾, 94/12/WE⁽¹¹⁾, 96/69/WE⁽¹²⁾, 98/69/WE⁽¹³⁾, 2001/1/WE⁽¹⁴⁾, 2001/100/WE⁽¹⁵⁾ oraz 2004/3/WE⁽¹⁶⁾. Ponadto państwa członkowskie powinny uchylić ustawodawstwo transponujące uchylone dyrektywy.
- (7) Dyrektywa Rady 88/436/EWG z dnia 16 czerwca 1988 r. zmieniająca dyrektywę 70/220/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają zostać podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza gazami z silników pojazdów silnikowych (Ograniczenie emisji cząstek zanieczyszczających z silników Diesla) (Dz.U. L 214 z 6.8.1988, str. 1).
- (8) Dyrektywa Rady 89/458/EWG z dnia 18 lipca 1989 r. zmieniająca w odniesieniu do europejskich norm emisyjnych dla samochodów o pojemności mniejszej niż 1,4 litra dyrektywę 70/220/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają być podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza przez spaliny z silników o zapłonie iskrowym pojazdów silnikowych (Dz.U. L 226 z 3.8.1989, str. 1).
- (9) Dyrektywa Rady 91/441/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. zmieniająca dyrektywę 70/220/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają być podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza przez emisje z pojazdów silnikowych (Dz.U. L 242 z 30.8.1991, str. 1).
- (10) Dyrektywa Rady 93/59/EWG z dnia 28 czerwca 1993 r. zmieniająca dyrektywę 70/220/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają być podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza przez emisje z pojazdów (Dz.U. L 186 z 28.7.1993, str. 21).
- (11) Dyrektywa 94/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 marca 1994 r. odnosząca się do środków, jakie mają być podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza przez emisje z pojazdów silnikowych (Dz.U. L 100 z 19.4.1994, str. 42).
- (12) Dyrektywa 96/69/CE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 października 1996 r. zmieniająca dyrektywę 70/220/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają być podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza przez spaliny z silników o zapłonie iskrowym pojazdów silnikowych (Dz.U. L 282 z 1.11.1996, str. 64).
- (13) Dyrektywa 98/69/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do środków mających zapobiegać zanieczyszczeniu powietrza przez emisje z pojazdów silnikowych (Dz.U. L 350 z 28.12.1998, str. 1).
- (14) Dyrektywa 2001/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 stycznia 2001 r. zmieniająca dyrektywę Rady 70/220/EWG w sprawie działań, jakie mają zostać podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza przez emisje z pojazdów silnikowych (Dz.U. L 35 z 6.2.2001, str. 34).
- (15) Dyrektywa 2001/100/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 grudnia 2001 r. zmieniająca dyrektywę Rady 70/220/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają zostać podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza przez emisje z pojazdów silnikowych (Dz.U. L 16 z 18.1.2002, str. 32).
- (16) Dyrektywa 2004/3/CE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. zmieniająca dyrektywę Rady 70/156/EWG i 80/1268/EWG w odniesieniu do pomiaru emisji dwutlenku węgla i zużycia paliwa w pojazdach N1 (Dz.U. L 49 z 19.2.2004, str. 36).
- (17) Dz.U. L 275 z 20.10.2005, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2006/51/WE (Dz.U. L 152 z 7.6.2006, str. 11).
- (1) Dyrektywa Rady 70/220/EWG z dnia 20 marca 1970 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają być podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza przez spaliny z pojazdów silnikowych (Dz.U. L 76 z 6.4.1970, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/76/WE (Dz.U. L 206 z 15.8.2003, str. 29).
- (2) Dyrektywa Rady 72/306/EWG z dnia 2 sierpnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają być podjęte w celu ograniczenia emisji zanieczyszczeń pochodzących z silników Diesla wykorzystywanych w pojazdach (Dz.U. L 190 z 20.8.1972, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2005/21/WE (Dz.U. L 61 z 8.3.2005, str. 25).
- (3) Dyrektywa Rady 74/290/EWG z dnia 28 maja 1974 r. dostosowująca do postępu technicznego dyrektywę Rady 70/220/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają być podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza przez spaliny z silników o zapłonie iskrowym pojazdów silnikowych (Dz.U. L 159 z 15.6.1974, str. 61). Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2006/101/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 238).
- (4) Dyrektywa Rady 80/1268/EWG z dnia 16 grudnia 1980 r. w sprawie emisji dwutlenku węgla i zużycia paliwa w pojazdach silnikowych (Dz.U. L 375 z 31.12.1980, str. 36). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/3/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 49 z 19.2.2004, str. 36).
- (5) Dyrektywa Rady 83/351/EWG z dnia 16 czerwca 1983 r. zmieniająca dyrektywę Radę 70/220/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają być podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza gazami z silników o zapłonie iskrowym w pojazdach silnikowych (Dz.U. L 197 z 20.7.1983, str. 1).
- (6) Dyrektywa Rady 88/76/EWG z dnia 3 grudnia 1987 r. zmieniająca dyrektywę Rady 70/220/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do działań, jakie mają zostać podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza gazami z silników pojazdów silnikowych (Dz.U. L 36 z 9.2.1988, str. 1).

- (22) Dla zagwarantowania płynnego przejścia od obecnie obowiązujących dyrektyw do niniejszego rozporządzenia, jego stosowanie należy odroczyć na pewien okres po terminie wejścia w życie. W tym okresie producenci powinni jednak mieć możliwość wyboru między homologacją pojazdów albo na mocy obecnie obowiązujących dyrektyw, albo na mocy niniejszego rozporządzenia. Ponadto przepisy dotyczące zachęt finansowych powinny mieć zastosowanie natychmiast po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie. Wejście niniejszego rozporządzenia w życie nie powinno mieć wpływu na ważność homologacji typu przyznanych w ramach obowiązujących dyrektyw.
- (23) W celu zapewnienia płynnego przejścia od obecnie obowiązujących dyrektyw do niniejszego rozporządzenia należy przewidzieć w normie Euro 5 pewne wyjątki w przypadku pojazdów przeznaczonych do zaspokajania szczególnych potrzeb społecznych. Wyjątki te powinny przestać obowiązywać w chwili wejścia w życie normy Euro 6.
- (24) Środki konieczne dla wdrożenia niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (25) W szczególności należy powierzyć Komisji uprawnienia w zakresie wprowadzania do załącznika I wartości dopuszczalnych liczby cząstek stałych, jak również ponownego ustalenia wartości dopuszczalnych masy cząstek stałych określonych w tym załączniku. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, środki te powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (26) W szczególności należy również powierzyć Komisji uprawnienia w zakresie ustanawiania szczegółowych procedur, testów i wymogów homologacji typu, jak również znowelizowanej procedury pomiaru cząstek stałych i wartości dopuszczalnych liczby cząstek stałych, a także przyjmowania środków dotyczących użycia urządzeń ograniczających skuteczność działania, dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów oraz cykli jezdnych użytych do pomiaru emisji. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu uzupełnienie niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie elementów nieistotnych, środki te powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (27) Jako, że cele niniejszego rozporządzenia, mianowicie stworzenia rynku wewnętrznego poprzez wprowadzenie wspólnych wymogów technicznych w zakresie emisji zanieczyszczeń z pojazdów silnikowych oraz zapewnienie niezależnym warsztatom takiego samego dostępu do informacji dotyczących naprawy, jaki posiadają autoryzowane sieci sprzedaży i stacje obsługi nie mogą zostać w

wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie natomiast mogą one zostać lepiej osiągnięte na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, zakres niniejszego rozporządzenia nie wykracza poza to, co jest niezbędne do realizacji tych celów,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie określa wspólne wymogi techniczne w zakresie homologacji typu pojazdów silnikowych („pojazdów”) i części zamiennych, takich jak urządzenia ograniczające emisję zanieczyszczeń, w odniesieniu do emitowanych przez nie zanieczyszczeń.

2. Ponadto niniejsze rozporządzenie ustala zasady zgodności eksploatacji, trwałości urządzeń ograniczających emisję zanieczyszczeń, pokładowych układów diagnostycznych (OBD), pomiaru zużycia paliwa i dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pojazdów silnikowych kategorii M₁, M₂, N₁, i N₂, zdefiniowanych w załączniku II do dyrektywy 70/156/EWG o masie odniesienia nieprzekraczającej 2 610 kg.

2. Na wniosek producenta homologacja typu udzielona na mocy niniejszego rozporządzenia może być rozszerzona z pojazdów określonych w ust. 1 na pojazdy kategorii M₁, M₂, N₁ i N₂, zdefiniowane w załączniku II dyrektywy 70/156/EWG, o masie odniesienia nieprzekraczającej 2 840 kg oraz spełniających wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu i środkach wykonawczych do rozporządzenia.

Artykuł 3

Definicje

Dla celów niniejszego rozporządzenia i jego środków wykonawczych stosuje się następujące definicje:

- 1) „pojazd hybrydowy” oznacza pojazd wyposażony przynajmniej w dwa różne konwertery energii i dwa różne systemy przechowywania energii (w pojeździe) napędzające pojazd;

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

- 2) „pojazd przeznaczony do zaspokajania szczególnych potrzeb społecznych” oznacza pojazdy z silnikami o zapłonie samoczynnym kategorii M_1 , które są:
- a) pojazdami przeznaczonymi do celów specjalnych, zdefiniowanymi w dyrektywie 70/156/EWG o masie odniesienia przekraczającej 2 000 kg;
- lub
- b) pojazdami o masie odniesienia przekraczającej 2 000 kg i przeznaczonymi do transportu 7 lub więcej pasażerów, w tym kierowcy, z wyłączeniem od dnia 1 września 2012 r. pojazdów kategorii M_1G zdefiniowanych w dyrektywie 70/156/EWG;
- lub
- c) pojazdami o masie odniesienia przekraczającej 1 760 kg, skonstruowanymi specjalnie dla celów handlowych dla umożliwienia użycia wózków inwalidzkich wewnątrz pojazdu;
- albo
- 3) „masa odniesienia” oznacza masę pojazdu w stanie gotowości do jazdy pomniejszoną o znormalizowaną masę kierowcy 75 kg i powiększoną o znormalizowaną masę 100 kg;
- 4) „zanieczyszczenia gazowe” oznaczają emisję tlenku węgla, tlenków azotu, wyrażoną jako odpowiednik dwutlenku azotu (NO_2) oraz węglowodorów;
- 5) „cząstki stałe” oznaczają składniki spalin usuwane z rozcieńczonych spalin przy maksymalnej temperaturze 325 K (52 °C) przez filtry opisane w procedurze badawczej średniej emisji spalin z układu wylotowego;
- 6) „emisja spalin z układu wylotowego” oznacza emisję zanieczyszczeń gazowych i cząstek stałych;
- 7) „emisja par” oznacza pary węglowodorów emitowane z układu paliwowego pojazdu inne niż pary z układu wylotowego;
- 8) „skrzynia korbową” oznacza przestrzeń w silniku lub na zewnątrz silnika połączone z miską olejową wewnętrznymi lub zewnętrznymi przewodami, przez które mogą być wydalone gazy i pary;
- 9) „pokładowy układ diagnostyczny” lub „OBD” oznaczają układ kontroli emisji zanieczyszczeń pozwalający zidentyfikować przypuszczalne miejsce nieprawidłowego działania za pomocą kodów błędów przechowywanych w pamięci komputera;
- 10) „urządzenie ograniczające skuteczność działania” oznacza dowolny element konstrukcyjny mierzący temperaturę, prędkość pojazdu, prędkość obrotową silnika, przełożenie skrzyni biegów, podciśnienie w kolektorze lub wszelkie inne parametry w celu włączenia, przetwarzania, opóźnienia lub wyłączenia działania dowolnej części układu kontroli emisji zanieczyszczeń, który zmniejsza skuteczność działania urządzenia kontrolującego emisję zanieczyszczeń w warunkach, jakich można w sposób racjonalny spodziewać się podczas normalnego działania i użytkowania pojazdu;
- 11) „urządzenie kontrolujące emisję zanieczyszczeń” oznacza te elementy pojazdu, które sterują lub ograniczają emisję z układu wylotowego i par paliwa;
- 12) „oryginalne urządzenie kontrolujące emisję” oznacza urządzenie kontrolujące emisję zanieczyszczeń lub zespół takich urządzeń objęty świadectwem homologacji typu udzielonym dla danego pojazdu;
- 13) „urządzenie kontrolujące emisję przeznaczone na części zamienne” oznacza urządzenie kontrolujące emisję lub zespół takich urządzeń służący do zastąpienia oryginalnego urządzenia kontrolującego emisję, które może uzyskać homologację jako odrębny zespół techniczny, zgodnie z dyrektywą 70/156/EWG;
- 14) „informacje dotyczące naprawy i utrzymania pojazdów” oznaczają wszelkie informacje niezbędne do przeprowadzenia diagnostyki, obsługi, sprawdzenia, okresowego przeglądu, naprawy, przeprogramowania lub przeinstalowania oprogramowania pojazdu, które producent przekazuje autoryzowanym sieciom sprzedaży stacjom obsługi, w tym wszelkie zmiany i informacje uzupełniające do powyższych. Informacje te obejmują wszelkie dane niezbędne do montażu części lub wyposażenia pojazdów;
- 15) „niezależny podmiot” oznacza podmioty inne niż autoryzowane sieci sprzedaży lub stacje obsługi, które bezpośrednio lub pośrednio wykonują naprawy i obsługę pojazdów silnikowych, w szczególności warsztaty, producenci lub dystrybutorzy narzędzi lub sprzętu do napraw lub dystrybutorzy części zamiennych, wydawcy informacji technicznych, stowarzyszenia motoryzacyjne, pomoc drogowa, stacje kontroli i badania pojazdów oraz ośrodki szkoleniowe dla instalatorów, producentów i mechaników wyposażenia pojazdów zasilanych paliwem alternatywnym;
- 16) „biopaliwa” oznaczają paliwa płynne lub gazowe wytwarzane z biomasy i stosowane w transporcie;
- 17) „pojazd zasilany paliwem alternatywnym” oznacza pojazd zaprojektowany w sposób umożliwiający jego eksploatację przy użyciu co najmniej jednego typu paliwa, które jest gazem w temperaturze i przy ciśnieniu atmosferycznym lub w większości zostało pozyskane z produktów innych niż ropa naftowa.

ROZDZIAŁ II

OBOWIĄZKI PRODUCENTÓW W ZAKRESIE HOMOLOGACJI TYPU

Artykuł 4

Obowiązki producentów

1. Producenci wykazują, że wszystkie nowe pojazdy sprzedawane, rejestrowane lub wprowadzane do obrotu we Wspólnocie posiadają homologację typu zgodną z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu i w środkach wykonawczych do niego. Producenci wykazują także, że wszelkie wymagające homologacji typu nowe urządzenia kontrolujące emisję, przeznaczone na części zamienne, sprzedawane lub wprowadzone do obrotu we Wspólnocie posiadają homologację zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu i w środkach wykonawczych do niniejszego rozporządzenia.

Obowiązki te obejmują także przestrzeganie norm emisji zanieczyszczeń, określonych w załączniku I i środkach wykonawczych, o których mowa w art. 5.

2. Producenci zapewniają prawidłowość procedur homologacji typu w zakresie kontroli zgodności produkcji, trwałości urządzeń kontrolujących emisję zanieczyszczeń oraz zgodności eksploatacji.

Oprócz tego środki techniczne wprowadzone przez producenta muszą zapewniać efektywne ograniczenie emisji z układu wylotowego i emisji par paliwa, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w ciągu całego okresu eksploatacji pojazdu i w normalnych warunkach jego użytkowania. W związku z tym zgodność eksploatacji sprawdzana jest przez okres do 5 lat lub do przebiegu 100 000 km, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej. Badanie trwałości urządzeń ograniczających emisję zanieczyszczeń dla celów homologacji typu obejmuje przebieg 160 000 km. Dla spełnienia tego wymogu producenci powinni mieć możliwość wykonania testów próby starzenia na stanowisku badawczym, podlegającej warunkom realizacji, o których mowa w ust. 4.

Zgodność w eksploatacji sprawdza się w szczególności w przypadku emisji z układu wylotowego pod względem ich zgodności z wartościami dopuszczalnymi określonymi w załączniku 1. W celu poprawy kontroli emisji par paliwa oraz emisji w niskich temperaturach otoczenia, Komisja dokonuje przeglądu procedur badawczych.

3. Producenci określają poziom emisji dwutlenku węgla i zużycie paliwa w dokumencie wręczanym nabywcy pojazdu w chwili zakupu.

4. Szczegółowe procedury i wymogi w zakresie stosowania ust. 2 i 3 określa się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

Artykuł 5

Wymogi i badania

1. Części mające potencjalny wpływ na emisję zanieczyszczeń są tak zaprojektowane, zbudowane i zamontowane, aby pojazd w trakcie normalnego użytkowania był zgodny z wymogami niniejszego rozporządzenia i środkami wykonawczymi do rozporządzenia.

2. Stosowanie urządzeń ograniczających skuteczność działania układów kontrolujących emisję zanieczyszczeń jest zabronione. Zakazu tego nie stosuje się w następujących przypadkach:

a) urządzenie jest niezbędne dla zabezpieczenia silnika przed uszkodzeniem lub awarią, lub ze względu na bezpieczeństwo użytkownika pojazdu;

lub

b) urządzenie nie działa poza fazą rozruchu silnika;

lub

c) te warunki zostały w istotny sposób ujęte w procedurach badawczych pomiarów emisji par paliwa i średniej emisji spalin z układu wylotowego.

3. Szczegółowe procedury, badania i wymogi homologacji typu wymienione w niniejszym ustępie, a także wymogi związane ze stosowaniem ust. 2, przeznaczone do zmiany elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez uzupełnienie go, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3. Powinno to obejmować określenie szczegółowych wymogów odnoszących się do:

a) emisji z układu wylotowego, w tym cykli badawczych, emisji w niskich temperaturach otoczenia, emisji na biegu jałowym, zadymienia spalin i prawidłowego działania oraz regeneracji układów oczyszczania spalin;

b) emisji par paliwa i emisji zanieczyszczeń ze skrzyni korbowej;

c) układów OBD i rzeczywistej skuteczności i urządzeń kontrolujących emisję zanieczyszczeń;

d) trwałości urządzeń ograniczających emisję zanieczyszczeń, urządzeń kontrolujących emisję zanieczyszczeń przeznaczonych na części zamienne, zgodności w eksploatacji, zgodności produkcji i przydatności do ruchu drogowego;

e) pomiaru emisji gazów cieplarnianych i zużycia paliwa;

f) pojazdów hybrydowych oraz pojazdów zasilanych paliwami alternatywnymi;

g) rozszerzenia homologacji typu i wymogów dla drobnych producentów;

h) wyposażenia pomiarowego;

oraz

i) paliw wzorcowych, takich jak benzyna, olej napędowy, paliwa gazowe i biopaliwa, takie jak bioetanol, bioolej i biogaz.

Powyższe wymogi stosuje się, tam gdzie jest to właściwe, do pojazdów bez względu na rodzaj paliwa, jakim są zasilane.

ROZDZIAŁ III

DOSTĘP DO INFORMACJI DOTYCZĄCYCH NAPRAWY I UTRZYMANIA POJAZDÓW

Artykuł 6

Obowiązki producenta

1. Producenci zapewniają niezależnym podmiotom nieograniczony i znormalizowany dostęp do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów na stronach internetowych za pomocą znormalizowanego formatu, w łatwy i prosty sposób, a także niedyskryminujący w stosunku do ustaleń lub dostępu zagwarantowanego autoryzowanym sieciom sprzedaży i stacjom obsługi. Dla ułatwienia realizacji tego celu informacje te składane są w sposób spójny, początkowo w formie zgodnej z wymogami OASIS ⁽¹⁾. Producent zapewnia także dostęp do materiałów szkoleniowych zarówno niezależnym podmiotom, jak i autoryzowanym sprzedawcom i stacjom obsługi.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 obejmują:

- a) jednoznaczne określenie pojazdu;
- b) instrukcje obsługi;
- c) instrukcje techniczne;
- d) informacje dotyczące części i diagnostyki (takie jak minimalne i maksymalne teoretyczne wartości pomiaru);
- e) schematy instalacji elektrycznej;
- f) kody usterek diagnostycznych (w tym kody własne producenta);
- g) numer identyfikacyjny kalibracji oprogramowania odnoszący się do typu pojazdu;
- h) informacje dotyczące zastrzeżonych narzędzi i urządzeń oraz informacje przekazywane za pomocą tych narzędzi i urządzeń;

oraz

- i) dane techniczne i dwukierunkowe dane dotyczące monitoringu i badań.

⁽¹⁾ Format OASIS odnosi się do specyfikacji technicznych określonych w dokumencie OASIS SC2-D5, „Format informacji dotyczących napraw pojazdów”, wersja 1.0 z 28 maja 2003 r. (dostępnym pod adresem: <http://www.oasis-open.org/committees/download.php/2412/Draft%20Committee%20Specification.pdf>) oraz sekcji 3.2, 3.5, 3.6, 3.7 i 3.8 dokumentu OASIS SC1-D2 „Specyfikacja wymogów dotyczących napraw pojazdów”, wersja 6.1 z dnia 10 stycznia 2003 r. (dostępnego pod adresem: <http://lists.oasis-open.org/archives/autorepair/200302/pdf00005.pdf>), wykorzystujących jedynie otwarte formaty tekstowe i graficzne.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia autoryzowane punkty sprzedaży lub stacje obsługi w ramach sieci dystrybucji danego producenta samochodów traktowane są jako niezależne podmioty, w takim zakresie, w jakim dokonują one napraw lub przeglądów pojazdów, dla których nie są one częścią sieci dystrybucji producenta samochodów.

4. Informacje dotyczące naprawy i utrzymania pojazdów są zawsze dostępne, z wyjątkiem przypadków gdy konieczny jest przegląd systemu informatycznego.

5. Dla celów produkcji i obsługi kompatybilnych OBD przeznaczonych na części zamienne lub części naprawczych oraz przyrządów diagnostycznych i wyposażenia badawczego, producenci dostarczają w sposób niedyskryminujący odpowiednich informacji dotyczących OBD oraz naprawy i utrzymania pojazdów wszystkim producentom części, przyrządów diagnostycznych lub wyposażenia badawczego lub warsztatom dokonującym napraw.

6. Dla potrzeb konstrukcji i produkcji samochodowych układów dla pojazdów zasilanych paliwami alternatywnymi producenci dostarczają w sposób niedyskryminujący odpowiednich informacji dotyczących OBD oraz naprawy i utrzymania pojazdów wszystkim zainteresowanym osobom trudniącym się produkcją, instalowaniem lub naprawą układów przeznaczonych dla pojazdów zasilanych paliwami alternatywnymi.

7. Składając wniosek o homologację typu WE lub homologację krajową, producent dostarcza organowi udzielającemu homologacji typu świadectwo zgodności z niniejszym rozporządzeniem w zakresie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów oraz w zakresie informacji, o których mowa w ust. 5. W przypadku gdy takie informacje nie są jeszcze dostępne lub nie odpowiadają niniejszemu rozporządzeniu i środkiem wykonawczym do rozporządzenia, producent dostarcza je w ciągu sześciu miesięcy od daty uzyskania homologacji typu. W razie niedostarczenia świadectwa zgodności w wymaganym terminie organ udzielający homologacji podejmuje właściwe działania mające na celu zapewnienie zgodności.

Producent dokonuje sukcesywnych zmian i uzupełnień informacji dotyczących napraw i utrzymania pojazdów dostępnych na jego stronach internetowych w tym samym momencie, w którym są one udostępniane autoryzowanym stacjom obsługi.

Artykuł 7

Oplaty za dostęp do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów

1. Producenci mogą pobierać opłaty w uzasadnionej i proporcjonalnej wysokości za dostęp do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów, objętych niniejszym rozporządzeniem; opłata nie jest w uzasadnionej i proporcjonalnej wysokości, jeśli nie uwzględnia zakresu, w jakim niezależny podmiot wykorzystuje informacje i przez to zniechęca go do korzystania z tych informacji.

2. Producenci umożliwiają dostęp do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów przez okres jednego dnia, miesiąca lub roku, za opłatą uzależnioną od okresu, na jaki udostępnione zostały informacje.

Artykuł 8

Środki wykonawcze

Środki konieczne do wdrożenia art. 6 i 7, których celem jest wprowadzenie zmian do elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3. Powyższe obejmuje określenie i aktualizację warunków technicznych odnoszących się do sposobu przekazywania informacji dotyczących OBD oraz naprawy i utrzymania pojazdu, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb MŚP.

Artykuł 9

Sprawozdanie

Nie później niż dnia 2 lipca 2011 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat działania systemu dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów, ze szczególnym uwzględnieniem wpływu na konkurencyjność, funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz korzyści dla środowiska naturalnego. W sprawozdaniu tym rozpatrywana jest kwestia, czy wszystkie przepisy odnoszące się do dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów należałoby skonsolidować w zmienionej dyrektywie ramowej w sprawie homologacji typu pojazdów i części zamiennych.

ROZDZIAŁ IV

OBOWIĄZKI PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 10

Homologacja typu

1. Ze skutkiem od dnia 2 lipca 2007 r., jeżeli producent wystąpi z takim wnioskiem, krajowe organy nie mogą, na podstawie emisji zanieczyszczeń lub zużycia paliwa przez pojazdy, odmówić udzielenia homologacji typu WE lub homologacji krajowej typu dla nowego typu pojazdu, zakazać rejestracji, sprzedaży lub wprowadzenia do obrotu nowego pojazdu, w przypadku gdy pojazd ten jest zgodny z niniejszym rozporządzeniem i środkami wykonawczymi do rozporządzenia, a w szczególności z wartościami dopuszczalnymi normy Euro 5 określonymi w tabeli 1 załącznika I lub wartościami dopuszczalnymi normy Euro 6 określonymi w tabeli 2 załącznika I.

2. Z dniem 1 września 2009 r. oraz z dniem 1 września 2010 r. w przypadku kategorii N₁ klasa II i III oraz kategorii N₂ pojazdów, organy krajowe odmawiają, na podstawie emisji zanieczyszczeń lub zużycia paliwa, udzielenia homologacji typu WE lub homologacji krajowej nowych typów pojazdu, które nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem i środkami wykonawczymi do rozporządzenia, a w szczególności z załącznikami, z wyjątkiem wartości dopuszczalnych Euro 6 określonych w tabeli 2 załącznika I. W przypadku badania emisji zanieczyszczeń z układu wylotowego wartości dopuszczalne dla pojazdów przeznaczonych do zaspokajania szczególnych potrzeb społecznych są takie same jak w przypadku pojazdów kategorii N₁ klasa III.

3. Z dniem 1 stycznia 2011 r. oraz z dniem 1 stycznia 2012 r. w przypadku kategorii N₁ klasa II i III i kategorii N₂ pojazdów oraz pojazdów przeznaczonych do zaspokajania szczególnych potrzeb społecznych, organy krajowe, w przypadku nowych pojazdów, które nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem i środkami wykonawczymi do rozporządzenia, w szczególności z załącznikami, z wyjątkiem wartości dopuszczalnych Euro 6 określonych w tabeli 2 załącznika I, uznają świadectwa zgodności za nieważne dla celów art. 7 ust. 1 dyrektywy 70/156/EWG oraz, na podstawie emisji zanieczyszczeń lub zużycia paliwa, zabraniają rejestracji i sprzedaży lub wprowadzenia do użytku takich pojazdów. W przypadku badania emisji zanieczyszczeń z układu wylotowego wartości dopuszczalne stosowane dla pojazdów przeznaczonych do zaspokajania szczególnych potrzeb społecznych są takie same jak w przypadku pojazdów kategorii N₁ klasa III.

4. Z dniem 1 września 2014 r. oraz od 1 września 2015 r. w przypadku kategorii N₁ klasa II i III oraz kategorii N₂ pojazdów, krajowe organy odmawiają, na podstawie emisji zanieczyszczeń lub zużycia paliwa, udzielenia homologacji typu WE lub homologacji krajowej typu nowych rodzajów pojazdów, które nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem i środkami wykonawczymi do rozporządzenia, a w szczególności z wartościami dopuszczalnymi w normie Euro 6 określonymi w tabeli 2 załącznika I.

5. Z dniem 1 września 2015 r. oraz od dnia 1 września 2016 r. w przypadku kategorii N₁ klasa II i III oraz kategorii N₂ krajowe organy, w przypadku nowych pojazdów, które nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem i środkami wykonawczymi do rozporządzenia, a w szczególności z wartościami dopuszczalnymi w normie Euro 6, określonymi w tabeli 2 załącznika I, uznają świadectwa zgodności za nieważne dla celów art. 7 ust. 1 dyrektywy 70/156/EWG oraz, na podstawie emisji zanieczyszczeń lub zużycia paliwa, odmawiają rejestracji i zakazu sprzedaży oraz wprowadzania do użytku takich pojazdów.

Artykuł 11

Homologacja typu części zamiennych

1. W odniesieniu do nowych urządzeń ograniczających emisję zanieczyszczeń przeznaczonych na części zamienne do montażu w pojazdach homologowanych na mocy niniejszego rozporządzenia, organy krajowe zabraniają ich sprzedaży lub montażu w pojazdach, jeśli nie są one typu, dla którego udzielono homologacji typu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i środkami wykonawczymi do rozporządzenia.

2. OrganY krajowe mogą nadal udzielać rozszerzenia homologacji typu WE dla urządzeń ograniczających emisję zanieczyszczeń przeznaczonych na części zamienne, spełniających standardy obowiązujące przed niniejszym rozporządzeniem, na warunkach, na jakich były pierwotnie stosowane. Krajowe organy zabraniają sprzedaży lub montażu w pojazdach takich zamiennych urządzeń ograniczających emisję zanieczyszczeń, jeśli nie są one typu, dla którego udzielono homologacji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

3. Urządzenia ograniczające emisję zanieczyszczeń przeznaczone na części zamienne do pojazdów, którym udzielono homologacji przed przyjęciem wymogów dotyczących homologacji części, są zwolnione z wymogów ust. 1 i 2.

Artykuł 12

Zachęty finansowe

1. Państwa członkowskie mogą ustanowić zachęty finansowe mające zastosowanie do pojazdów produkowanych seryjnie, które są zgodne z niniejszym rozporządzeniem i środkami wykonawczymi do rozporządzenia.

Zachęty te dotyczą wszystkich nowych pojazdów oferowanych do sprzedaży na terenie państwa członkowskiego, które są zgodne co najmniej z wartościami dopuszczalnymi emisji określonymi w tabeli 1 załącznika przed terminami określonymi w art. 10 ust. 3; przestają one obowiązywać w tych terminach.

Zachęty finansowe, które stosuje się wyłącznie do pojazdów spełniających wartości dopuszczalne emisji określone w tabeli 2 załącznika I, mogą zostać przyznane nowym pojazdom przeznaczonym do sprzedaży na rynku państwa członkowskiego od dat określonych w art. 10 ust. 3, a przed datami określonymi w art. 10 ust. 5; przestają one obowiązywać w terminach określonych w art. 10 ust. 5.

2. Państwa członkowskie mogą przyznać zachęty finansowe do przebudowy oraz złomowania pojazdów niezgodnych w eksploatacji.

3. Zachęty finansowe, o których mowa w ust. 1 i 2, nie mogą przekraczać dla żadnego typu pojazdu dodatkowych kosztów urządzeń technicznych zamontowanych w celu zapewnienia zgodności z wartościami dopuszczalnymi emisji, określonymi w załączniku I, w tym kosztów ich montażu w pojeździe.

4. Komisja jest informowana w odpowiednim czasie o planach ustanowienia lub zmiany zachęt finansowych, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 13

Kary

1. Państwa członkowskie określają zasady dotyczące kar nakładanych za naruszenie przez producentów przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują niezbędne działania mające na celu ich egzekwowanie. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie informują Komisję o tych zasadach nie później niż dnia 2 stycznia 2009 r. i niezwłocznie informują o wszelkich zmianach mających wpływ na te zasady.

2. Naruszenia podlegające karze obejmują:

- a) składanie fałszywych oświadczeń podczas procedur homologacji lub procedur prowadzących do obowiązkowego wezwania pojazdów;
- b) fałszowanie wyników badań homologacyjnych lub badań zgodności w eksploatacji;
- c) zatajenie danych lub warunków technicznych, którego skutkiem mogłoby być obowiązkowe wezwanie do obsługi pojazdów lub cofnięcie homologacji;

d) stosowanie urządzeń ograniczających skuteczność działania;

oraz

e) odmowę udostępnienia informacji.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 14

Weryfikacja warunków

1. Komisja uwzględni w obliczeniach związanych z emisją dwutlenku węgla także emisję metanu. W razie konieczności Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek określający środki uwzględnienia lub ograniczania emisji metanu.

2. Po zakończeniu programu pomiaru cząstek stałych EKG ONZ, realizowanego pod auspicjami Światowego Forum na rzecz Harmonizacji Regulaminów dotyczących Pojazdów, a najpóźniej w momencie wejścia w życie Euro 6, Komisja podejmuje następujące środki, mające na celu poprawienie elementów nieistotnych niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez uzupełnienie go, nie obniżając przy tym ambitnych, obecnych standardów w odniesieniu do środowiska naturalnego:

- a) zmianę rozporządzenia zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3, w celu ponownego przeliczenia wartości dopuszczalnych masy cząstek stałych, określonych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia oraz wprowadzenie wartości dopuszczalnych liczby cząstek stałych w tymże załączniku, tak aby były one jak najbardziej zgodne z wartościami dopuszczalnymi masy cząstek stałych dla benzyny i oleju napędowego;
- b) przyjęcie poprawionej procedury pomiaru cząstek stałych i wartości dopuszczalnych cząstek stałych, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

3. Komisja prowadzi stały przegląd procedur, badań i wymogów, o których mowa w art. 5 ust. 3, jak również cykli badawczych używanych do pomiaru emisji. Jeżeli ten przegląd wykaże, że nie są one już odpowiednie lub nie odwzorowują rzeczywistych emisji dostosowuje się je, tak aby w wystarczający sposób odwzorowywały emisje pochodzące z rzeczywistego ruchu drogowego. Niezbędne środki przeznaczone do zmiany nieistotnych elementów niniejszego rozporządzenia, poprzez uzupełnienie go, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

4. Komisja prowadzi stały przegląd zanieczyszczeń podlegających wymogom i badaniom, o których mowa w art. 5 ust. 3. Jeżeli Komisja stwierdzi, że właściwe jest uregulowanie kwestii emisji dodatkowych zanieczyszczeń, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący odpowiednich zmian niniejszego rozporządzenia.

5. Komisja prowadzi przegląd wartości dopuszczalnych dla emisji tlenu węgla i węglowodorów z układu wylotowego w badaniu po zimnym rozruchu, określone w tabeli 4 załącznika I, i w odpowiednich przypadkach przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski w celu zastrzeżenia wartości dopuszczalnych emisji.

6. Odpowiednie załączniki do dyrektywy 2005/55/WE zmienia się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3, tak aby zawierały one wymogi w zakresie homologacji typu wszystkich pojazdów objętych zakresem tej dyrektywy.

Artykuł 15

Procedura komitologii

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Artykuł 16

Zmiany w dyrektywach 70/156/EWG i 2005/55/WE

1. Zmienia się dyrektywę 70/156/EWG zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

2. W dyrektywie 2005/55/WE wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa 2005/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 września 2005 r. w sprawie homologacji typu pojazdów ciężkich i silników do nich w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń (Euro IV i V)”;

b) artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Dla celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

a) »pojazd« oznacza każdy pojazd silnikowy zgodnie z definicją zawartą w art. 2 dyrektywy 70/156/EWG o masie odniesienia przekraczającej 2 610 kg;

b) »silnik« oznacza źródło napędu pojazdu, któremu może być udzielone homologacja typu jako odrębnej technicznej jednostce, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 dyrektywy 70/156/EWG;

c) »ulepszony pojazd przyjazny dla środowiska (EEV)« oznacza pojazd napędzany silnikiem, który spełnia wartości dopuszczalne emisji określonych w rzędzie C tabeli w sekcji 6.2.1 załącznika I.”;

c) część 1 załącznika I otrzymuje brzmienie:

„1) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do kontroli zanieczyszczeń gazowych i cząstek stałych, trwałości urządzeń do kontroli emisji zanieczyszczeń, zgodności w eksploatacji pojazdów i silników i pokładowych układów diagnostycznych (OBD) we wszystkich pojazdach silnikowych oraz do silników określonych w art. 1, z wyjątkiem pojazdów kategorii M₁, N₁, N₂ i M₂, dla których homologacja typu została udzielona zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 (*).

(*) Dz.U. L 171 z 29.6.2007, str. 1.”.

Artykuł 17

Uchylenie

1. Następujące dyrektywy uchyła się z dniem 21 stycznia 2013 r.:

— dyrektywa 70/220/EWG,

— dyrektywa 72/306/EWG,

— dyrektywa 74/290/EWG,

— dyrektywa 77/102/EWG,

— dyrektywa 78/665/EWG,

— dyrektywa 80/1268/EWG

— dyrektywa 83/351/EWG,

— dyrektywa 88/76/EWG,

— dyrektywa 88/436/EWG,

— dyrektywa 89/458/EWG,

— dyrektywa 91/441/EWG,

— dyrektywa 93/59/EWG,

— dyrektywa 93/116/WE,

— dyrektywa 94/12/WE,

— dyrektywa 96/44/WE,

— dyrektywa 96/69/WE,

— dyrektywa 98/69/WE,

— dyrektywa 98/77/WE,

- dyrektywa 1999/100/WE,
- dyrektywa 1999/102/WE,
- dyrektywa 2001/1/WE,
- dyrektywa 2001/100/WE,
- dyrektywa 2002/80/WE,
- dyrektywa 2003/76/WE,
- dyrektywa 2004/3/WE.

2. Załączniki II i V do dyrektywy Komisji 89/491/EWG z dnia 17 lipca 1989 r. dostosowująca do postępu technicznego dyrektywy Rady: 70/157/EWG, 70/220/EWG, 72/245/EWG, 72/306/EWG, 80/1268/EWG i 80/1269/EWG odnoszące się do pojazdów silnikowych ⁽¹⁾ zostają skreślone z dniem 2 stycznia 2013 r.

3. Odniesienia do uchylonych dyrektyw należy traktować jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

4. Państwa członkowskie uchylają swoje przepisy wykonawcze przyjęte na mocy dyrektyw, o których mowa w ust. 1, z dniem 2 stycznia 2013 r.

Artykuł 18

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 3 stycznia 2009 r., z wyjątkiem art. 10 ust. 1 i art. 12, które mają zastosowanie od dnia 2 lipca 2007 r.

3. Zmiany lub środki wykonawcze, o których mowa w art. 5 ust. 3 i art. 14 ust. 6, należy przyjąć do dnia 2 lipca 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 20 czerwca 2007 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
G. GLOSER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 238 z 15.8.1989, str. 43.

ZAŁĄCZNIK I

WARTOŚCI DOPUSZCZALNE

Tabela 1

Wartości dopuszczalne „Euro 5”

		Masa odniesienia (RM) (kg)	Wartości dopuszczalne													
			Masa tlenku węgla (CO)		Masa sumy węglowodorów (THC)		Masa węglowodorów niemetanowych (NMHC)		Masa tlenków azotu (NO _x)		Łączna masa węglowodorów i tlenków azotu (THC + NO _x)		Masa cząstek stałych (PM)		Liczba cząstek stałych ⁽¹⁾ (PM)	
			L ₁ (mg/km)		L ₂ (mg/km)		L ₃ (mg/km)		L ₄ (mg/km)		L ₂ + L ₄ (mg/km)		L ₅ (mg/km)		L ₆ (#/km)	
Kategoria	Klasa		PI	CI	PI	CI	PI	CI	PI	CI	PI	CI	PI ⁽²⁾	CI	PI	CI
M	—	Łącznie	1 000	500	100	—	68	—	60	180	—	230	5,0	5,0		
N ₁	I	RM ≤ 1 305	1 000	500	100	—	68	—	60	180	—	230	5,0	5,0		
	II	1 305 < RM ≤ 1 760	1 810	630	130	—	90	—	75	235	—	295	5,0	5,0		
	III	1 760 < RM	2 270	740	160	—	108	—	82	280	—	350	5,0	5,0		
N ₂			2 270	740	160	—	108	—	82	280	—	350	5,0	5,0		

Legenda: PI = zapłon iskrowy, CI = zapłon samoczynny.

⁽¹⁾ Znormalizowana ilość do ustalenia w jak najkrótszym terminie, a najpóźniej w chwili wejścia w życie normy Euro 6.

⁽²⁾ Normy dla masy cząstek stałych dla zapłonu iskrowego odnoszą się tylko do pojazdów wyposażonych w silniki z wtryskiem bezpośrednim.

Tabela 2
Wartości dopuszczalne Euro 6

		Masa odniesienia (RM) (kg)	Wartości dopuszczalne													
			Masa tlenku węgla (CO)		Masa sumy węglowodorów (THC)		Masa węglowodorów niemetanowych (NMHC)		Masa tlenków azotu (NO _x)		Łączna masa węglowodorów i tlenków azotu (THC + NO _x)		Masa cząstek stałych (PM)		Liczba cząstek stałych ⁽¹⁾ (PM)	
			L ₁ (mg/km)		L ₂ (mg/km)		L ₃ (mg/km)		L ₄ (mg/km)		L ₂ + L ₄ (mg/km)		L ₅ (mg/km)		L ₆ (#/km)	
Kategoria	Klasa		PI	CI	PI	CI	PI	CI	PI	CI	PI	CI	PI ⁽²⁾	CI	PI	CI
M	—	Wszystkie	1 000	500	100	—	68	—	60	80	—	170	5,0	5,0		
N ₁	I	RM ≤ 1 305	1 000	500	100	—	68	—	60	80	—	170	5,0	5,0		
	II	1 305 < RM ≤ 1 760	1 810	630	130	—	90	—	75	105	—	195	5,0	5,0		
	III	1 760 < RM	2 270	740	160	—	108	—	82	125	—	215	5,0	5,0		
N ₂			2 270	740	160	—	108	—	82	125	—	215	5,0	5,0		

Objaśnienie: PI = zapłon iskrowy, CI = zapłon samoczynny.

⁽¹⁾ Wartość liczbową zostanie ustalona.

⁽²⁾ Normy dotyczące masy cząstek stałych dla zapłonu iskrowego odnoszą się jedynie do pojazdów z silnikiem z wtryskiem bezpośrednim.

Tabela 3

Wartości dopuszczalne emisji w badaniach emisji par paliwa

Masa emisji par paliwa (g/badanie)
2,0

Tabela 4

Wartości dopuszczalne emisji tlenku węgla i węglowodorów z układu wylotowego dla badania w niskich temperaturach otoczenia

Temperatura badania 266 K (– 7 °C)			
Kategoria pojazdu	Klasa	Masa tlenku węgla (CO)	Masa węglowodoru (HC)
		L ₁ (g/km)	L ₂ (g/km)
M	—	15	1,8
N ₁	I	15	1,8
	II	24	2,7
	III	30	3,2
N ₂		30	3,2

ZAŁĄCZNIK II

Zmiany w dyrektywie 70/156/EWG

W dyrektywie 70/156/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 po ostatnim tiret dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Jeżeli w niniejszej dyrektywie następuje odniesienie do szczegółowej dyrektywy lub rozporządzenia, odniesienie to obejmuje również przepisy wykonawcze do nich.”;

- 2) po słowach „odrębna dyrektywa”/„oddzielna dyrektywa”/„szczegółowa dyrektywa” (w odpowiednim przypadku) dodaje się słowa „lub rozporządzenie” (w odpowiednim przypadku) w następujących miejscach:

artykuł 2 tiret pierwsze; art. 2 tiret dziewiąte; art. 2 tiret dziesiąte; art. 2 tiret czternaste; art. 3 ust. 1; art. 3 ust. 4; art. 4 ust. 1 lit. c); art. 4 ust. 1 lit. d); art. 5 ust. 5; art. 6 ust. 3; art. 7 ust. 2; art. 13 ust. 4; art. 13 ust. 5; załącznik I akapit pierwszy; załącznik III część III; załącznik IV część II akapit pierwszy; załącznik V sekcja 1 lit. a); załącznik V sekcja 1 lit. b); załącznik V sekcja 1 lit. c); załącznik VI, druga strona zaświadczenia homologacji typu WE; załącznik VII ust. 1, sekcja 4; załącznik VII przypis 1; załącznik X sekcja 2.1; załącznik X sekcja 3.3; załącznik XI, dodatek 4, Znaczenia liter: X; załącznik XII sekcja B pkt 2; załącznik XIV sekcja 2 lit. a); załącznik XIV sekcja 2 lit. c); załącznik XIV sekcja 2 lit. d);

- 3) po słowach „odrębne dyrektywy”/„oddzielne dyrektywy”/„szczegółowe dyrektywy” (w odpowiednim przypadku) dodaje się słowa „lub rozporządzenia” (w odpowiednim przypadku) w następujących miejscach:

artykuł 2 tiret ósme; art. 3 ust. 1; art. 3 ust. 2; art. 4 ust. 1 lit. a) tiret pierwsze i drugie; art. 4 ust. 1 lit. b); art. 4 ust. 3; art. 5 ust. 4 akapit trzeci; art. 5 ust. 6; art. 8 ust. 2; art. 8 ust. 2 lit. c); art. 9 ust. 2; art. 10 ust. 2; art. 11 ust. 1; art. 13 ust. 2; art. 14 ust. 1 ppkt (i); lista załączników: tytuł załącznika XIII; załącznik I akapit pierwszy, załącznik IV część I wiersz pierwszy i drugi; załącznik IV część II przypis 1 do tabeli; załącznik V sekcja 1 lit. b); załącznik V sekcja 3; załącznik V sekcja 3 lit. a); załącznik V sekcja 3 lit. b); załącznik VI punkt 1 i 2; załącznik VI, strona 2 zaświadczenia homologacji typu WE; załącznik X sekcja 2.2; załącznik X sekcja 2.3.5; załącznik X sekcja 3.5; załącznik XII, tytuł, załącznik XIV sekcja 1.1; załącznik XIV sekcja 2 lit. c);

- 4) po słowie „dyrektywa” (w odpowiednim przypadku) dodaje się słowa „lub rozporządzenie” (w odpowiednim przypadku) w następujących miejscach:

artykuł 5 ust. 3 akapit trzeci; załącznik IV część I przypis X do tabeli; załącznik VI, strona 2 zaświadczenia homologacji typu WE; załącznik VII pkt 1 sekcja 2; załącznik VII (1) sekcja 3; załącznik VII pkt 1 sekcja 4; załącznik VIII, sekcja 1, 2, 2.1, 2.2 i 3, załącznik IX, druga strona dla kompletnych lub kompletowanych pojazdów kategorii M₁ pkt 45, 46.1 i 46.2; załącznik IX, strona 2 dla kompletnych lub kompletowanych pojazdów kategorii M₂ i M₃ punkty 45 i 46.1; załącznik IX, strona 2 dla kompletnych lub kompletowanych pojazdów kategorii N₁, N₂ i N₃ pkt 45 i 46.1; załącznik IX, strona 2 dla niekompletnych pojazdów kategorii M₁ pkt 45 i 46.1; załącznik IX, strona 2 dla niekompletnych pojazdów kategorii N₁ N₂ i N₃ pkt 45 i 46.1; załącznik X przypis 2; załącznik X sekcja 1.2.2; załącznik XI dodatek 4, Znaczenia liter: N/A; załącznik XV nagłówki tabeli.

Po słowie „dyrektywa” (w odpowiednim przypadku) dodaje się słowa „lub rozporządzenie” (w odpowiednim przypadku) w następujących miejscach:

załącznik IX, strona 2 dla kompletnych lub kompletowanych pojazdów kategorii M₁; załącznik IX, strona 2 dla kompletnych lub kompletowanych pojazdów kategorii M₂ i M₃; załącznik IX, strona 2 dla kompletnych lub kompletowanych pojazdów kategorii N₁, N₂ i N₃; załącznik IX, strona 2 dla niekompletnych pojazdów kategorii M₁; załącznik IX, strona 2 dla niekompletnych pojazdów kategorii M₂ i M₃; załącznik IX, strona 2 dla niekompletnych pojazdów kategorii N₁ N₂ i N₃; załącznik XV;

- 5) w art. 8 ust. 2 lit. c) po słowie „dyrektywa”/„dyrektywy” (w odpowiednim przypadku) dodaje się słowa „lub rozporządzenie”/„lub rozporządzenia” (w odpowiednim przypadku);

- 6) w załączniku IV, części I, nagłówki tabeli oraz pkt 2 otrzymują brzmienie:

„Przedmiot	Numer dyrektywy/ rozporządzenia	Odniesienie do Dziennika Urzędowego	Zastosowanie									
			M ₁	M ₂	M ₃	N ₁	N ₂	N ₃	O ₁	O ₂	O ₃	O ₄
2. Emisje/Dostęp do informacji	.../.../WE (WE) nr .../...	L ..., ..., str. ...	X ⁽¹⁰⁾	X ⁽¹⁰⁾		X ⁽¹⁰⁾	X ⁽¹⁰⁾					

⁽¹⁰⁾ Dla pojazdów o masie odniesienia nieprzekraczającej 2 610 kg. Na wniosek producenta dopuszcza się zastosowanie do pojazdów o masie odniesienia nieprzekraczającej 2 840 kg.”;

- 7) w części I załącznika IV skreśla się pkt 11 i 39;
- 8) w pkt 4 załącznika VII po słowach „w przypadku dyrektywy” dodaje się słowa „lub rozporządzenia”;
- 9) w pkt 5 załącznika VII po słowach „ostatnią dyrektywą” dodaje się słowa „lub rozporządzeniem”;
- 10) w dodatku 1 załącznika XI nagłówek tabeli oraz pkt 2 otrzymują brzmienie:

„Pozycja	Przedmiot	Numer dyrektywy/ rozporządzenia	$M_1 \leq 2\,500$ (¹) kg	$M_1 > 2\,500$ (¹) kg	M_2	M_3
2	Emisje/Dostęp do informacji	.../.../WE (WE) nr .../...	Q	G + Q	G + Q”;	

- 11) w dodatku 1 załącznika XI skreśla się pkt 11 i 39;
- 12) w dodatku 2 załącznika XI nagłówek tabeli oraz pkt 2 otrzymują brzmienie:

„Pozycja	Przedmiot	Numer dyrektywy/ rozporządzenia	M_1	M_2	M_3	N_1	N_2	N_3	O_1	O_2	O_3	O_4
2	Emisje/Dostęp do informacji	.../.../WE (WE) nr .../...	A	A		A	A”;					

- 13) w dodatku 2 załącznika XI skreśla się pkt 11 i 39;
- 14) w dodatku 3 załącznika XI nagłówek tabeli oraz pkt 2 otrzymują brzmienie:

„Pozycja	Przedmiot	Numer dyrektywy/ rozporządzenia	M_2	M_3	N_1	N_2	N_3	O_1	O_2	O_3	O_4
2	Emisje/Dostęp do informacji	.../.../WE (WE) nr .../...	Q		Q	Q”;					

- 15) w dodatku 3 załącznika XI skreśla się pkt 11;
- 16) w dodatku 4 załącznika XI nagłówek tabeli oraz pkt 2 otrzymują brzmienie:

„Pozycja	Przedmiot	Numer dyrektywy/ rozporządzenia	Żuraw samojezdny kategorii N
2	Emisje/Dostęp do informacji	.../.../WE (WE) nr .../...	N/A”;

- 17) w dodatku 4 załącznika XI skreśla się pkt 11.

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 716/2007 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 20 czerwca 2007 r.****w sprawie statystyki wspólnotowej dotyczącej struktury i działalności zagranicznych podmiotów zależnych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 285 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Prawidłowe, dobrej jakości statystyki wspólnotowe dotyczące struktury i działalności zagranicznych podmiotów zależnych w całej gospodarce są niezbędne do odpowiedniej oceny wpływu przedsiębiorstw kontrolowanych przez podmioty zagraniczne na gospodarkę Unii Europejskiej. Ułatwi to również monitorowanie efektywności rynku wewnętrznego i stopniowej integracji gospodarek w kontekście globalizacji. W tym kontekście wielonarodowe przedsiębiorstwa odgrywają wiodącą rolę, ale małe i średnie przedsiębiorstwa mogą również stać się przedmiotem kontroli ze strony podmiotów zagranicznych.
- (2) Wykonanie i kontrola Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS) oraz Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPs), a także obecne i przyszłe negocjacje na temat dalszych porozumień wymagają udostępnienia odpowiednich informacji statystycznych jako narzędzia pomocniczego w negocjacjach.
- (3) Do przygotowania polityki gospodarczej, konkurencji, przedsiębiorczości, polityki w dziedzinie badań, rozwoju technicznego i zatrudnienia w kontekście procesu liberalizacji niezbędne są statystyki dotyczące zagranicznych podmiotów zależnych w celu pomiaru bezpośrednich i pośrednich skutków zagranicznej kontroli na zatrudnienie, płace i wydajność w danych krajach i sektorach.

- (4) Informacje dostarczone zgodnie z obowiązującym prawodawstwem wspólnotowym lub dostępne w państwach członkowskich są niewystarczające, nieodpowiednie lub niedostatecznie porównywalne, aby służyć jako wiarygodna podstawa dla prac Komisji.
- (5) Rozporządzenie (WE) nr 184/2005 ⁽³⁾ ustanawia wspólne ramy systematycznego tworzenia statystyk wspólnotowych dotyczących bilansów płatniczych, międzynarodowego handlu usługami i bezpośrednich inwestycji zagranicznych. W związku z tym, że statystyki bilansów płatniczych obejmują dane ujęte w GATS jedynie częściowo, niezbędne jest regularne tworzenie szczegółowych statystyk dotyczących zagranicznych podmiotów zależnych.
- (6) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 58/97 z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw ⁽⁴⁾ oraz rozporządzenie Rady (EWG) nr 696/93 z dnia 15 marca 1993 r. w sprawie jednostek statystycznych do celów obserwacji i analizy systemu produkcyjnego we Wspólnocie ⁽⁵⁾ ustanowiły wspólne ramy zbierania, zestawiania, przekazywania i oceny statystyk wspólnotowych dotyczących struktury i działalności przedsiębiorstw we Wspólnocie.
- (7) Zestawienie rachunków narodowych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2223/96 z dnia 25 czerwca 1996 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych we Wspólnocie ⁽⁶⁾ wymaga porównywalnych, pełnych i wiarygodnych statystyk dotyczących zagranicznych podmiotów zależnych.
- (8) Łącznie, podręcznik statystyki międzynarodowego handlu usługami Organizacji Narodów Zjednoczonych, podręcznik bilansu płatniczego (wydanie piąte) Międzynarodowego Funduszu Walutowego, definicja referencyjna bezpośrednich inwestycji zagranicznych oraz podręcznik ekonomicznych wskaźników globalizacji Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju określają ogólne zasady zestawiania porównywalnych międzynarodowych statystyk dotyczących zagranicznych podmiotów zależnych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 14.6.2005, str. 14.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 25 maja 2007 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 35 z 8.2.2005, str. 23. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 602/2006 (Dz.U. L 106 z 19.4.2006, str. 10).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 14 z 17.1.1997, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, str. 1).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 76 z 30.3.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 310 z 30.11.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1267/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 180 z 18.7.2003, str. 1).

- (9) Tworzenie specjalnych statystyk wspólnotowych jest regulowane zasadami określonymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 322/97 z dnia 17 lutego 1997 r. w sprawie statystyk Wspólnoty ⁽¹⁾.
- (10) W związku z tym, że cel niniejszego rozporządzenia, czyli opracowanie wspólnych standardów statystycznych do tworzenia porównywalnych statystyk dotyczących zagranicznych podmiotów zależnych, nie może być w sposób wystarczający osiągnięty przez państwa członkowskie, a z uwagi na skalę i skutki działania może być osiągnięty w lepszy sposób na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (11) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (12) Komisji powinno w szczególności zostać przyznane prawo do dostosowywania definicji zawartych w załącznikach I i II oraz poziomu szczegółowości załącznika III, a także dokonywania będących jego następstwem zmian w załącznikach I i II, do wdrożenia wyników badań pilotażowych oraz do określenia odpowiednich wspólnych norm jakości oraz zawartości i częstotliwości składania sprawozdań w sprawie jakości. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne lub uzupełnienie niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów innych niż istotne, środki te powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (13) Przeprowadzono konsultacje z Komitetem ds. Programów Statystycznych, ustanowionym decyzją Rady 89/382/EWG, Euratom ⁽³⁾ oraz z Komitetem ds. Statystyki Walutowej, Finansowej i Bilansu Płatniczego, ustanowionym decyzją Rady 2006/856/WE ⁽⁴⁾.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólne ramy systematycznego tworzenia statystyk wspólnotowych dotyczących struktury i działalności zagranicznych podmiotów zależnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 52 z 22.2.1997, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

⁽³⁾ Dz.U. L 181 z 28.6.1989, str. 47.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 332 z 30.11.2006, str. 21.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie następujące definicje:

- a) „zagraniczny podmiot zależny” oznacza przedsiębiorstwo mające siedzibę w państwie opracowującym, nad którym to przedsiębiorstwem sprawuje kontrolę jednostka instytucjonalna nieposiadająca siedziby w państwie opracowującym, lub przedsiębiorstwo niemające siedziby w państwie opracowującym, nad którym to przedsiębiorstwem sprawuje kontrolę jednostka instytucjonalna posiadająca siedzibę w państwie opracowującym;
- b) „kontrola” oznacza możliwość określania ogólnej polityki przedsiębiorstwa poprzez wybór odpowiedniej kadry zarządczej w razie potrzeby. W tym kontekście uważa się, że przedsiębiorstwo A kontrolowane jest przez jednostkę instytucjonalną B, jeżeli B kontroluje – bezpośrednio lub pośrednio – więcej niż połowę głosów udziałowców/akcjonariuszy lub więcej niż połowę udziałów/akcji;
- c) „kontrola zagraniczna” oznacza, że kontrolująca jednostka instytucjonalna posiada siedzibę w innym kraju niż kraj, w którym posiada siedzibę jednostka instytucjonalna, nad którą sprawuje ona kontrolę;
- d) „oddziały” oznaczają jednostki lokalne niestanowiące osobnych podmiotów prawnych, które są zależne od przedsiębiorstw kontrolowanych przez podmioty zagraniczne. Są one traktowane jak *quasi*-spółki kapitałowe w rozumieniu pkt 3 lit. f) not wyjaśniających do sekcji III pkt B załącznika do rozporządzenia (EWG) nr 696/93;
- e) „statystyki dotyczące zagranicznych podmiotów zależnych” oznaczają statystyki określające ogólną działalność zagranicznych podmiotów zależnych;
- f) „wewnętrzne statystyki dotyczące zagranicznych podmiotów zależnych” oznaczają statystyki określające działalność zagranicznych podmiotów zależnych mających siedzibę w państwie opracowującym;
- g) „zewnętrzne statystyki dotyczące zagranicznych podmiotów zależnych” oznaczają statystyki określające działalność za granicą zagranicznych podmiotów zależnych kontrolowanych przez jednostkę instytucjonalną mającą siedzibę w państwie opracowującym;
- h) „ostateczna kontrolująca jednostka instytucjonalna zagranicznego podmiotu zależnego” oznacza jednostkę instytucjonalną, przewodzącą łańcuchowi kontroli zagranicznego podmiotu zależnego, która nie jest kontrolowana przez inną jednostkę instytucjonalną;
- i) określenia „przedsiębiorstwo”, „jednostka lokalna” i „jednostka instytucjonalna” mają znaczenie określone w rozporządzeniu (EWG) nr 696/93.

Artykuł 3

Składanie danych

Państwa członkowskie składają Komisji (Eurostat) dane dotyczące zagranicznych podmiotów zależnych w odniesieniu do cech, działalności gospodarczej i podziału geograficznego, o których mowa w załącznikach I, II i III.

Artykuł 4

Źródła danych

1. Państwa członkowskie zbierają, przestrzegając warunków dotyczących jakości, o których mowa w art. 6, informacje wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia przy użyciu wszystkich źródeł, jakie uznają za stosowne i właściwe.

2. Osoby fizyczne i prawne, od których wymaga się dostarczenia informacji, udzielając odpowiedzi, przestrzegają terminów i definicji ustanowionych przez krajowe instytucje odpowiedzialne za zbieranie danych w państwach członkowskich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

3. W przypadku gdy wymagane dane nie mogą zostać zebrane w rozsądnych granicach kosztowych, można przekazać jak najdokładniejsze dane szacunkowe, łącznie z wartościami zerowymi.

Artykuł 5

Badania pilotażowe

1. Komisja przygotowuje program badań pilotażowych do przeprowadzenia przez władze krajowe w rozumieniu art. 2 rozporządzenia (WE) nr 322/97 na zasadzie dobrowolnej, dotyczący dodatkowych zmiennych i podziałów dla wewnętrznych i zewnętrznych statystyk dotyczących zagranicznych podmiotów zależnych.

2. Badania pilotażowe są przeprowadzane w celu oceny znaczenia i możliwości zebrania danych, z uwzględnieniem korzyści wynikających z dostępności danych w odniesieniu do kosztu systemu statystycznego i stopnia obciążenia przedsiębiorstw.

3. Program Komisji dotyczący badań pilotażowych jest zgodny z załącznikami I i II.

4. Na podstawie wniosków wyciągniętych z badań pilotażowych Komisja przyjmuje niezbędne środki wykonawcze dla zewnętrznych i wewnętrznych statystyk zagranicznych podmiotów zależnych zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 10 ust. 3.

5. Badania pilotażowe zostają ukończone do dnia 19 lipca 2010 r.

Artykuł 6

Standardy jakościowe i sprawozdania

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia wysokiej jakości danych przekazywanych zgodnie ze wspólnymi standardami jakości.

2. Państwa członkowskie składają Komisji (Eurostat) sprawozdania dotyczące jakości przekazywanych danych („sprawozdania dotyczące jakości”).

3. Wspólne standardy jakościowe oraz treść i częstotliwość sprawozdań dotyczących jakości jest określona przez Komisję zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 10 ust. 3.

4. Komisja ocenia jakość przekazanych danych.

Artykuł 7

Podręcznik dotyczący zaleceń

Komisja, blisko współpracując z państwami członkowskimi, publikuje podręcznik dotyczący zaleceń, który zawiera odpowiednie definicje i dodatkowe wytyczne dotyczące statystyk wspólnotowych tworzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 8

Harmonogram i derogacje

1. Państwa członkowskie opracowują dane zgodnie z harmonogramem wykonania określonym w załącznikach I i II.

2. Podczas okresu przejściowego nieprzekraczającego czterech lat od pierwszego roku odniesienia, o którym mowa w załącznikach I i II, Komisja może zezwolić państwom członkowskim na odstąpienie od przepisów niniejszego rozporządzenia przez ograniczony okres, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 10 ust. 2, gdy ich krajowe systemy wymagają większych dostosowań.

Artykuł 9

Środki wykonawcze

1. Następujące środki wykonawcze do niniejszego rozporządzenia przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 10 ust. 2:

a) określenie odpowiedniego formatu i procedury przekazywania wyników przez państwa członkowskie;

oraz

b) zezwolenie państwom członkowskim na odstąpienie, gdy ich krajowe systemy statystyczne wymagają większych dostosowań, w tym zezwolenie na wszelkie dalsze odstąpienia od wszelkich nowych wymogów wprowadzonych po zakończeniu badań pilotażowych, zgodnie z art. 8 ust. 2.

2. Następujące środki mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez uzupełnienie go, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 10 ust. 3:

- a) dostosowanie definicji zawartych w załącznikach I i II, dostosowanie poziomu szczegółowości określonego w załączniku III, a także dokonywanie wszelkich zmian w załącznikach I i II będących następstwem tych dostosowań;
- b) wdrożenie wyników badań pilotażowych; zgodnie z art. 5 ust. 4;

oraz

- c) określenie właściwych wspólnych standardów jakościowych, treści i częstotliwości sprawozdań dotyczących jakości, zgodnie z art. 6 ust. 3.

3. Szczególną uwagę należy zwrócić na zasadę, zgodnie z którą korzyści wynikające z zastosowania takich środków muszą przewyższać ich koszty, oraz na zasadę, zgodnie z którą wszelkie dodatkowe obciążenia finansowe państw członkowskich powinny mieścić się w rozsądnych granicach.

Artykuł 10

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez Komitet ds. Programów Statystycznych („komitet”).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, wynosi trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

4. Europejski Bank Centralny i krajowe banki centralne mogą uczestniczyć w posiedzeniach komitetu w charakterze obserwatorów.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 20 czerwca 2007 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

Artykuł 11

Współpraca z Komitetem ds. Statystyki Walutowej, Finansowej i Bilansu Płatniczego

Wykonując niniejsze rozporządzenie, Komisja zasięga opinii Komitetu ds. Statystyki Walutowej, Finansowej i Bilansu Płatniczego we wszystkich sprawach leżących w zakresie kompetencji tego komitetu, głównie na temat wszystkich środków przystosowujących do zmian gospodarczych i technicznych w dziedzinie zbierania i statystycznej obróbki danych, przetwarzania i przekazywania wyników.

Artykuł 12

Sprawozdanie z wykonania

Do dnia 19 lipca 2012 r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie to w szczególności:

- a) ocenia jakość stworzonych statystyk;
 - b) ocenia korzyści płynące z utworzonych statystyk dla Wspólnoty, państw członkowskich, podmiotów dostarczających informacji statystycznych i podmiotów korzystających z informacji statystycznych w odniesieniu do kosztów;
 - c) ocenia rozwój badań pilotażowych i ich wykonania;
- oraz
- d) określa obszary potencjalnej poprawy i zmian uznanych za niezbędne w świetle uzyskanych wyników i poniesionych kosztów.

Artykuł 13

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

W imieniu Rady
G. GLOSER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WSPÓLNY MODUŁ DLA WEWNĘTRZNYCH STATYSTYK DOTYCZĄCYCH ZAGRANICZNYCH
PODMIOTÓW ZALEŻNYCH

SEKCJA 1

Jednostka statystyczna

Jednostkami statystycznymi są przedsiębiorstwa i wszystkie oddziały, które znajdują się pod kontrolą zagraniczną zgodnie z definicjami zawartymi w art. 2.

SEKCJA 2

Cechy

Następujące cechy określone w załączniku do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2700/98 z dnia 17 grudnia 1998 r. dotyczącego definicji cech statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw ⁽¹⁾ będą podlegać opracowaniu:

Kod	Nazwa
11 11 0	Liczba przedsiębiorstw
12 11 0	Obrót
12 12 0	Wartość produkcji
12 15 0	Wartość dodana według cen czynników produkcji
13 11 0	Całkowite zakupy towarów i usług
13 12 0	Zakupy towarów i usług nabytych w celu odsprzedaży w tym samym stanie, w jakim zostały nabyte
13 31 0	Koszty pracownicze
15 11 0	Inwestycje brutto w dobra materialne
16 11 0	Liczba zatrudnionych osób
22 11 0	Całkowite wydatki na wewnętrzne badania naukowe i rozwój ^(*)
22 12 0	Całkowita liczba personelu badawczo-rozwojowego ^(*)

^(*) Zmienne 22 11 0 i 22 12 0 są przedstawiane co drugi rok. Jeżeli łączna wielkość obrotu lub liczba zatrudnionych osób w dziale NACE Rev. 1.1 sekcje C do F przedstawia, w danym państwie członkowskim, mniej niż 1 % wielkości odnoszącej się do całej Wspólnoty, informacje niezbędne do przygotowania statystyk dotyczących cech 22 11 0 i 22 12 0 nie muszą być zbierane do celów niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli brak jest liczby zatrudnionych osób, to zamiast niej będzie podlegać opracowaniu liczba pracowników (kod 16 13 0).

Zmienne „całkowite wydatki na wewnętrzne badania naukowe i rozwój” (kod 22 11 0) oraz „całkowita liczba personelu badawczo-rozwojowego” (kod 22 12 0) wymagane są jedynie przy opracowywaniu działalności w sekcjach C, D, E i F NACE.

W przypadku sekcji J NACE będzie podlegać opracowaniu jedynie liczba przedsiębiorstw, obrót ⁽²⁾ i liczba zatrudnionych osób (lub zamiast niej liczba pracowników).

SEKCJA 3

Poziom szczegółowości

Dane dostarczane będą zgodnie z koncepcją „ostatecznej kontrolującej jednostki instytucjonalnej” w podziale geograficznym na poziomie 2-IN w połączeniu z podziałem działalności na poziomie 3, zgodnie z określeniem zawartym w załączniku III oraz w podziale geograficznym na poziomie 3 w połączeniu z poziomem „gospodarka przedsiębiorstw”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 18.12.1998, str. 49. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1670/2003 (Dz.U. L 244 z 29.9.2003, str. 74).

⁽²⁾ W przypadku działu 65 NACE Rev. 1.1 obrót zostanie zastąpiony wartością produkcji.

SEKCJA 4

Pierwszy rok odniesienia i częstotliwość

1. Pierwszym rokiem odniesienia, dla którego zostaną sporządzone roczne statystyki, jest rok kalendarzowy wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
2. Państwa członkowskie dostarczają danych dla każdego kolejnego roku kalendarzowego.
3. Pierwszym rokiem odniesienia, dla którego zostaną opracowane zmienne „całkowite wydatki na wewnętrzne badania naukowe i rozwój” (kod 22 11 0) oraz „całkowita liczba personelu badawczo-rozwojowego” (kod 22 12 0), jest rok 2007.

SEKCJA 5

Przekazywanie wyników

Wyniki będą przekazywane w ciągu 20 miesięcy od końca roku odniesienia.

SEKCJA 6

Sprawozdania i badania pilotażowe

1. Państwa członkowskie dostarczają Komisji sprawozdania dotyczące definicji, struktury i dostępności danych statystycznych, które mają być opracowane do celów wspólnego modułu.
2. Dla poziomu szczegółowości objętego niniejszym załącznikiem Komisja zapoczątkuje badania pilotażowe, które zostaną przeprowadzone przez władze krajowe w znaczeniu art. 2 rozporządzenia (WE) nr 322/97 zgodnie z art. 5 niniejszego rozporządzenia.
3. Badania pilotażowe będą przeprowadzane w celu oceny możliwości uzyskania danych, z uwzględnieniem korzyści wynikających z dostępności takich danych w odniesieniu do kosztu zbierania i stopnia obciążenia przedsiębiorstw.
4. Badania pilotażowe będą przeprowadzane dla następujących cech:

Kod	Nazwa
	Wywóz towarów i usług
	Przywóz towarów i usług
	Wewnątrzzgrupowy wywóz towarów i usług
	Wewnątrzzgrupowy przywóz towarów i usług

Wywóz, przywóz, wywóz wewnątrzzgrupowy i przywóz wewnątrzzgrupowy zostaną rozbite na towary i usługi.

5. Badania pilotażowe będą prowadzone również w celu analizy możliwości opracowania danych dla działalności w sekcjach M, N i O NACE oraz opracowania zmiennych „całkowite wydatki na wewnętrzne badania naukowe i rozwój” (kod 22 11 0) oraz „całkowita liczba personelu badawczo-rozwojowego” (kod 22 12 0) dla działalności w sekcjach G, H, I, K, M, N i O NACE. Badania pilotażowe będą prowadzone również w celu oceny istotności, możliwości i kosztów podziału danych, zgodnie z określeniem zawartym w sekcji 2, na klasy wielkości mierzone według liczby zatrudnionych osób.

ZAŁĄCZNIK II

**WSPÓLNY MODUŁ DLA ZEWNĘTRZNYCH STATYSTYK DOTYCZĄCYCH ZAGRANICZNYCH
PODMIOTÓW ZALEŻNYCH**

SEKCJA 1

Jednostka statystyczna

Jednostkami statystycznymi są przedsiębiorstwa i wszystkie oddziały za granicą, które znajdują się pod kontrolą jednostki instytucjonalnej mającej siedzibę w państwie opracowującym, zgodnie z definicjami zawartymi w art. 2.

SEKCJA 2

Cechy

Następujące cechy określone w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 2700/98 będą podlegać opracowaniu:

Kod	Nazwa
12 11 0	Obrót
16 11 0	Liczba zatrudnionych osób
11 11 0	Liczba przedsiębiorstw

Jeżeli brak jest liczby zatrudnionych osób, to zamiast niej będzie podlegać opracowaniu liczba pracowników (kod 16 13 0).

SEKCJA 3

Poziom szczegółowości

Dane dostarczane będą z określeniem kraju lokalizacji i działalności zagranicznego podmiotu zależnego zgodnie z załącznikiem III. Określenia kraju lokalizacji i działalności będzie łączyć się w następujący sposób:

- poziom 1 podziału geograficznego połączony z poziomem 2 podziału działalności,
- poziom 2-OUT podziału geograficznego połączony z poziomem 1 podziału działalności,
- poziom 3 podziału geograficznego połączony z danymi dotyczącymi jedynie całkowitej działalności.

SEKCJA 4

Pierwszy rok odniesienia i częstotliwość

1. Pierwszym rokiem odniesienia, dla którego opracowuje się roczne statystyki, będzie rok kalendarzowy wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
2. Państwa członkowskie będą dostarczać dane za każdy kolejny rok kalendarzowy.

SEKCJA 5

Przekazywanie wyników

Wyniki będą przekazywane w ciągu 20 miesięcy od końca roku odniesienia.

SEKCJA 6

Sprawozdania i badania pilotażowe

1. Państwa członkowskie będą dostarczać Komisji sprawozdania dotyczące definicji, struktury i dostępności danych statystycznych, które mają być opracowane do celów tego wspólnego modułu.
2. Dla poziomu szczegółowości objętego niniejszym załącznikiem Komisja zapoczątkuje badania pilotażowe, które zostaną przeprowadzone przez władze krajowe w znaczeniu art. 2 rozporządzenia (WE) nr 322/97 zgodnie z art. 5 niniejszego rozporządzenia.
3. Badania pilotażowe będą przeprowadzane w celu oceny znaczenia i możliwości uzyskania danych, z uwzględnieniem korzyści wynikających z dostępności danych w odniesieniu do kosztu zbierania i stopnia obciążenia przedsiębiorstw.
4. Badania pilotażowe będą przeprowadzane dla następujących cech:

Kod	Nazwa
13 31 0	Koszty pracownicze
	Wywóz towarów i usług
	Przywóz towarów i usług
	Wewnątrzzgrupowy wywóz towarów i usług
	Wewnątrzzgrupowy przywóz towarów i usług
12 15 0	Wartość dodana według cen czynników produkcji
15 11 0	Inwestycje brutto w dobra materialne

ZAŁĄCZNIK III

POZIOMY SZCZEGÓŁOWOŚCI INFORMACJI W PODZIALE GEOGRAFICZNYM I W PODZIALE NA DZIAŁALNOŚCI

Poziomy podziału geograficznego	Poziom 1		Poziom 2-OUT (Poziom 1 + 24 państwa)
V2	Państwa spoza UE-27	V2	Państwa spoza UE-27
		IS	Islandia
		LI	Liechtenstein
		NO	Norwegia
CH	Szwajcaria	CH	Szwajcaria
		HR	Chorwacja
RU	Federacja Rosyjska	RU	Federacja Rosyjska
		TR	Turcja
		EG	Egipt
		MA	Maroko
		NG	Nigeria
		ZA	Republika Południowej Afryki
CA	Kanada	CA	Kanada
US	Stany Zjednoczone Ameryki	US	Stany Zjednoczone
		MX	Meksyk
		AR	Argentyna
BR	Brazylia	BR	Brazylia
		CL	Chile
		UY	Urugwaj
		VE	Wenezuela
		IL	Izrael
CN	Chiny	CN	Chiny
HK	Hongkong	HK	Hongkong
IN	Indie	IN	Indie
		ID	Indonezja
JP	Japonia	JP	Japonia
		KR	Korea Południowa
		MY	Malezja
		PH	Filipiny
		SG	Singapur
		TW	Tajwan
		TH	Tajlandia
		AU	Australia
		NZ	Nowa Zelandia
Z8	Państwa spoza UE-27 nieprzypisane	Z8	Państwa spoza UE-27 nieprzypisane
C4	Zagraniczne centra finansowe	C4	Zagraniczne centra finansowe
Z7	Równy udział w kontroli nad OKJI (*) więcej niż jednego państwa członkowskiego	Z7	Równy udział w kontroli nad OKJI (*) więcej niż jednego państwa członkowskiego

(*) Ostateczna kontrolująca jednostka instytucjonalna zagranicznego podmiotu zależnego.

Poziom 2-IN

A1	Świat razem (wszystkie jednostki włącznie z państwem opracowującym)
Z9	Reszta świata (z wyłączeniem państwa opracowującego)
A2	Kontrolowane przez państwo opracowujące
V1	UE-27 (w ramach państw UE-27) z wyłączeniem państwa opracowującego
BE	Belgia
BG	Bułgaria
CZ	Republika Czeska
DK	Dania
DE	Niemcy
EE	Estonia
IE	Irlandia
GR	Grecja
ES	Hiszpania
FR	Francja
IT	Włochy
CY	Cypr
LV	Łotwa
LT	Litwa
LU	Luksemburg
HU	Węgry
MT	Malta
NL	Niderlandy
AT	Austria
PL	Polska
PT	Portugalia
RO	Rumunia
SI	Słowenia
SK	Słowacja
FI	Finlandia
SE	Szwecja
UK	Zjednoczone Królestwo
Z7	Równy udział w kontroli nad OKJI (*) więcej niż jednego państwa członkowskiego
V2	Państwa spoza UE-27
AU	Australia
CA	Kanada
CH	Szwajcaria
CN	Chiny
HK	Hongkong
IL	Izrael
IS	Islandia
JP	Japonia
LI	Liechtenstein
NO	Norwegia
NZ	Nowa Zelandia
RU	Federacja Rosyjska
TR	Turcja
US	Stany Zjednoczone
C4	Zagraniczne centra finansowe
Z8	Państwa spoza UE-27 nieprzypisane

(*) Ostateczna kontrolująca jednostka instytucjonalna zagranicznego podmiotu zależnego.

Poziom 3

AD	Andora	EE	Estonia (*)	KZ	Kazachstan	QA	Katar
AE	Zjednoczone Emiraty Arabskie	EG	Egipt	LA	Laotańska Republika Ludowo-Demokratyczna	RO	Rumunia (*)
AF	Afganistan	ER	Erytrea	LB	Liban	RS	Serbia
AG	Antigua i Barbuda	ES	Hiszpania (*)	LC	Saint Lucia	RU	Federacja Rosyjska
AI	Anguilla	ET	Etiopia	LI	Liechtenstein	RW	Rwanda
AL	Albania	FI	Finlandia (*)	LK	Sri Lanka	SA	Arabia Saudyjska
AM	Armenia	FJ	Fidżi	LR	Liberia	SB	Wyspy Salomona
AN	Antyle Holenderskie	FK	Falklandy (Malwiny)	LS	Lesotho	SC	Seszele
AO	Angola	FM	Sfederowane Stany Mikronezji	LT	Litwa (*)	SD	Sudan
AQ	Antarktyda	FO	Wyspy Owcze	LU	Luksemburg (*)	SE	Szwecja (*)
AR	Argentyna	FR	Francja (*)	LV	Łotwa (*)	SG	Singapur
AS	Samoa Amerykańskie	GA	Gabon	LY	Wielka Arabska Libijska Dżamahirijja Ludowo-Socjalistyczna	SH	Święta Helena
AT	Austria (*)	GD	Grenada	MA	Maroko	SI	Słowenia (*)
AU	Australia	GE	Gruzja	MD	Republika Mołdowy	SK	Słowacja (*)
AW	Aruba	GG	Guernsey	ME	Czarnogóra	SL	Sierra Leone
AZ	Azerbejdżan	GH	Ghana	MG	Madagaskar	SM	San Marino
BA	Bośnia i Hercegowina	GI	Gibraltar	MH	Wyspy Marshalla	SN	Senegal
BB	Barbados	GL	Grenlandia	MK ⁽¹⁾	Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	SO	Somalia
BD	Bangladesz	GM	Gambia	ML	Mali	SR	Surinam
BE	Belgia (*)	GN	Gwinea	MM	Birma	ST	Wyspy Świętego Tomasza i Książęca
BF	Burkina Faso	GQ	Gwinea Równikowa	MN	Mongolia	SV	Salwador
BG	Bułgaria (*)	GR	Grecja (*)	MO	Makau	SY	Arabska Republika Syryjska
BH	Bahrajn	GS	Georgia Południowa i Sandwich Południowy	MP	Mariany Północne	SZ	Suazi
BI	Burundi	GT	Gwatemala	MR	Mauretania	TC	Turks i Caicos
BJ	Benin	GU	Guam	MS	Montserrat	TD	Czad
BM	Bermudy	GW	Gwinea Bissau	MT	Malta (*)	TF	Francuskie Terytoria Południowe
BN	Państwo Brunei Darussalam	GY	Gujana	MU	Mauritius	TG	Togo
BO	Boliwia	HK	Hongkong	MV	Malediwy	TH	Tajlandia
BR	Brazylia	HM	Wyspy Heard i McDonalda	MW	Malawi	TJ	Tadżykistan
BS	Bahamy	HN	Honduras	MX	Meksyk	TK	Tokelau
BT	Bhutan	HR	Chorwacja	MY	Malezja	TM	Turkmenistan
BV	Wyspa Bouveta	HT	Haiti	MZ	Mozambik	TN	Tunezja
BW	Botswana	HU	Węgry (*)	NA	Namibia	TO	Tonga

(¹) Kod tymczasowy nie ma wpływu na ostateczne określenie kraju, które zostanie przyznane po zakończeniu negocjacji obecnie odbywających się na forum Organizacji Narodów Zjednoczonych.

BY	Białoruś	ID	Indonezja	NC	Nowa Kaledonia	TP	Timor Wschodni
BZ	Belize	IE	Irlandia (*)	NE	Niger	TR	Turcja
CA	Kanada	IL	Izrael	NF	Norfolk	TT	Trynidad i Tobago
CC	Wyspy Kokosowe (Keelinga)	IM	Wyspa Man	NG	Nigeria	TV	Tuvalu
CD	Demokratyczna Republika Konga	IN	Indie	NI	Nikaragua	TW	Tajwan, Prowincja Chińska
CF	Republika Środkowoafrykańska	IO	Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego	NL	Niderlandy (*)	TZ	Zjednoczona Republika Tanzanii
CG	Kongo	IQ	Irak	NO	Norwegia	UA	Ukraina
CH	Szwajcaria	IR	Islamska Republika Iranu	NP	Nepal	UG	Uganda
CI	Wybrzeże Kości Słoniowej	IS	Islandia	NR	Nauru	UK	Zjednoczone Królestwo (*)
CK	Wyspy Cooka	IT	Włochy (*)	NU	Niue	UM	Powiernicze Wyspy Pacyfiku Stanów Zjednoczonych
CL	Chile	JE	Jersey	NZ	Nowa Zelandia	US	Stany Zjednoczone
CM	Kamerun	JM	Jamajka	OM	Oman	UY	Urugwaj
CN	Chiny	JO	Jordania	PA	Panama	UZ	Uzbekistan
CO	Kolumbia	JP	Japonia	PE	Peru	VA	Stolica Apostolska (Państwo Watykańskie)
CR	Kostaryka	KE	Kenia	PF	Polinezja Francuska	VC	Saint Vincent i Grenadyny
CU	Kuba	KG	Kirgistan	PG	Papua-Nowa Gwinea	VE	Wenezuela
CV	Republika Zielonego Przylądka	KH	Kambodża	PH	Filipiny	VG	Brytyjskie Wyspy Dziewicze
CX	Wyspa Bożego Narodzenia	KI	Kiribati	PK	Pakistan	VI	Wyspy Dziewicze Stanów Zjednoczonych
CY	Cypr (*)	KM	Komory	PL	Polska (*)	VN	Wietnam
CZ	Republika Czeska (*)	KN	Saint Kitts i Nevis	PN	Pitcairn	VU	Vanuatu
DE	Niemcy (*)	KP	Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna (Korea Północna)	PS	Okupowane Terytorium Palestyny	WF	Wallis i Futuna
DJ	Dżibuti	KR	Republika Korei (Korea Południowa)	PT	Portugalia (*)	WS	Samoa
DK	Dania (*)	KW	Kuwejt	PW	Palau	YE	Jemen
DM	Dominika	KY	Kajmany	PY	Paragwaj		
DO	Republika Dominikańska					ZA	Republika Południowej Afryki
DZ	Algieria					ZM	Zambia
EC	Ekwador	Z8	Państwa spoza UE-27 nieprzypisane			ZW	Zimbabwe
A2	Kontrolowane przez państwo opracowujące	Z7	Równy udział w kontroli nad OKJI (**) więcej niż jednego państwa członkowskiego				

(*) Tylko dla wewnętrznego.

(**) Ostateczna kontrolująca jednostka instytucjonalna zagranicznego podmiotu zależnego.

Poziomy podział według działalności

Poziom 1	Poziom 2	NACE Rev. 1.1 ⁽¹⁾
DZIAŁALNOŚĆ RAZEM	DZIAŁALNOŚĆ RAZEM	Sekcja C do O (z wyłączeniem L)
GÓRNICTWO	GÓRNICTWO z czego:	Sekcja C
PRZETWÓRSTWO PRZEMYSŁOWE	Górnictwo ropy naftowej i gazu ziemnego PRZETWÓRSTWO PRZEMYSŁOWE Artykuły spożywcze Wyroby tekstylne i odzież Drewno, działalność wydawnicza i poligraficzna RAZEM tkaniny i wyroby z drewna Produkty rafinacji ropy naftowej i innych obróbek Produkcja chemikaliów i wyrobów chemicznych Wyroby z gumy i tworzyw sztucznych RAZEM produkty ropy naftowej, chemikalia, wyroby z gumy i tworzyw sztucznych Wyroby z metali Maszyny i urządzenia RAZEM wyroby z metali oraz maszyny i urządzenia Maszyny biurowe i komputery Sprzęt i urządzenia radiowe, telewizyjne i komunikacyjne RAZEM maszyny biurowe, komputery, RTV, sprzęt i urządzenia komunikacyjne Pojazdy mechaniczne Pozostały sprzęt transportowy RAZEM pojazdy i pozostały sprzęt transportowy Działalność produkcja gdzie indziej niesklasyfikowana WYTWARZANIE I ZAOPATRYWANIE W ENERGIĘ ELEKTRYCZNĄ, GAZ I WODĘ	Dział 11 Sekcja D Podsekcja DA Podsekcja DB Podsekcje DD i DE Dział 23 Dział 24 Dział 25 Podsekcja DJ Dział 29 Dział 30 Dział 32 Dział 34 Dział 35 Sekcja E
Produkty ropy naftowej, chemikalia, wyroby z gumy i tworzyw sztucznych		
Maszyny biurowe, komputery, RTV, sprzęt i urządzenia komunikacyjne		
Pojazdy i pozostały sprzęt transportowy		
WYTWARZANIE I ZAOPATRYWANIE W ENERGIĘ ELEKTRYCZNĄ, GAZ I WODĘ		
BUDOWNICTWO	BUDOWNICTWO	Sekcja F
USŁUGI RAZEM	USŁUGI RAZEM	
HANDEL I NAPRAWA	HANDEL I NAPRAWA Sprzedaż, konserwacja i naprawa pojazdów mechanicznych i motocykli; sprzedaż detaliczna paliw do pojazdów samochodowych Handel hurtowy i komisowy, z wyłączeniem handlu pojazdami samochodowymi i motocyklami Handel detaliczny, z wyłączeniem pojazdów samochodowych i motocykli; naprawy artykułów użytku osobistego i domowego HOTELE I RESTAURACJE	Sekcja G Dział 50 Dział 51 Dział 52 Sekcja H
HOTELE I RESTAURACJE		
TRANSPORT, GOSPODARKA MAGAZYNOWA I ŁĄCZNOŚĆ	TRANSPORT, GOSPODARKA MAGAZYNOWA I ŁĄCZNOŚĆ Transport i składowanie Transport lądowy; transport rurociągowy Transport wodny Transport lotniczy Działalność wspomagająca transport; działalność agentów i pośredników turystycznych Poczta i telekomunikacja Działalność pocztowa i kurierska Telekomunikacja	Sekcja I Dział 60, 61, 62, 63 Dział 60 Dział 61 Dział 62 Dział 63 Dział 64 Grupa 64.1 Grupa 64.2
POŚREDNICTWO FINANSOWE	POŚREDNICTWO FINANSOWE Pośrednictwo finansowe, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszów emerytalnych Ubezpieczenia i fundusze emerytalne, z wyjątkiem obowiązkowego ubezpieczenia społecznego Działalność wspomagająca pośrednictwo finansowe OBSŁUGA NIERUCHOMOŚCI WYNAJEM MASZYN I URZĄDZEŃ BEZ OBSŁUGI ORAZ WYPOŻYCZANIE ARTYKUŁÓW UŻYTKU OSOBISTEGO I DOMOWEGO	Sekcja J Dział 65 Dział 66 Dział 67 Sekcja K, Dział 70 Sekcja K, Dział 71

Poziom 1	Poziom 2	
		NACE Rev. 1.1 ⁽¹⁾
INFORMATYKA I DZIAŁALNOŚĆ Z NIĄ ZWIĄZANA BADANIA NAUKOWE I PRACE ROZWO- JOWE DZIAŁALNOŚĆ GOSPODARCZA POZOSTAŁA	INFORMATYKA I DZIAŁALNOŚĆ Z NIĄ ZWIĄZANA	Sekcja K, Dział 72
	BADANIA NAUKOWE I PRACE ROZWOJOWE	Sekcja K, Dział 73
DZIAŁALNOŚĆ ZWIĄZANA Z REKREACJĄ, KUL- TURĄ I SPORTEM	DZIAŁALNOŚĆ GOSPODARCZA POZOSTAŁA	Sekcja K, Dział 74
	Działalność prawnicza, rachunkowo-księgowa, badania rynku, doradztwo	Grupa 74.1
	Działalność prawnicza	Klasa 74.11
	Działalność rachunkowo-księgowa; doradztwo podatkowe	Klasa 74.12
	Badania rynku i opinii publicznej	Klasa 74.13
	Doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania	Klasa 74.14
	Zarządzanie działalnością holdingów	Klasa 74.15
	Działalność w zakresie architektury i inżynierii oraz związane z nią doradztwo techniczne	Grupa 74.2
	Reklama	Grupa 74.4
	Pozostała działalność gospodarcza, gdzie indziej niesklasyfikowana	Grupa 74.3, 74.5, 74.6, 74.7, 74.8
	EDUKACJA	Sekcja M
	OCHRONA ZDROWIA I POMOC SPOŁECZNA	Sekcja N
	ODPROWADZANIE I OCZYSZCZANIE ŚCIEKÓW I GOSPODAROWANIE ODPADAMI	Sekcja O, Dział 90
	DZIAŁALNOŚĆ ORGANIZACJI CZŁONKOWSKICH, GDZIE INDZIEJ NIESKLASYFIKOWANA	Sekcja O, Dział 91
	DZIAŁALNOŚĆ ZWIĄZANA Z REKREACJĄ, KULTURĄ I SPORTEM	Sekcja O, Dział 92
	Działalność związana z filmem i przemysłem wideo, działalność radiowa i telewizyjna, działalność artystyczna i rozrywkowa pozostała	Grupa 92.1, 92.2, 92.3
	Działalność agencji informacyjnych	Grupa 92.4
	Działalność bibliotek, archiwów, muzeów i pozostała działalność kulturalna	Grupa 92.5
	Działalność związana ze sportem i pozostała działalność rekreacyjna	Grupa 92.6, 92.7
	DZIAŁALNOŚĆ USŁUGOWA POZOSTAŁA	Sekcja O, Dział 93
	Nieprzypisane	

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 z dnia 9 października 1990 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej we Wspólnocie Europejskiej (Dz.U. L 293 z 24.10.1990, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1893/2006.

Poziom 3 (NACE Rev. 1.1)	
Wyszczególnienie	Wymagany poziom szczegółowości
Gospodarka przedsiębiorstw	Sekcje C do K
Górnictwo	Sekcja C
Przetwórstwo przemysłowe	Sekcja D
	Wszystkie podsekcje od DA do DN
	Wszystkie działy od 15 do 37
	Agregaty:
	Wysoko zaawansowane technologie (HIT) 24.4, 30, 32, 33, 35.3
	Średnio zaawansowane technologie (MHT) 24 z wyjątkiem 24.4, 29, 31, 34, 35.2, 35.4, 35.5
	Mniej zaawansowane technologie (MLT) 23, 25–28, 35.1
	Niezaawansowane technologie (LOT) 15–22, 36, 37
Wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz i wodę	Sekcja E
	Wszystkie działy (40 i 41)
Budownictwo	Sekcja F (Dział 45)
	Wszystkie grupy (45.1 do 45.5)
Handel hurtowy i detaliczny; naprawa pojazdów mechanicznych, motocykli oraz artykułów użytku osobistego i domowego	Sekcja G
	Wszystkie działy (50 do 52)
	Grupy 50.1 + 50.2 + 50.3, 50.4, 50.5, 51.1 do 51.9
	Grupy 52.1 do 52.7
Hotele i restauracje	Sekcja H (Dział 55)
	Grupy 55.1 do 55.5
Transport, gospodarka magazynowa i łączność	Sekcja I
	Wszystkie działy
	Grupy 60.1, 60.2, 60.3, 63.1 + 63.2, 63.3, 63.4, 64.1, 64.2
Pośrednictwo finansowe	Sekcja J
	Wszystkie działy
Obsługa nieruchomości, wynajem i usługi związane z prowadzeniem działalności gospodarczej	Sekcja K
	Dział 70
	Dział 71, grupy 71.1 + 71.2, 71.3 i 71.4
	Dział 72, grupy 72.1 do 72.6
	Dział 73
	Dział 74, agregaty 74.1 do 74.4 i 74.5 do 74.8

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 717/2007 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 27 czerwca 2007 r.****w sprawie roamingu w publicznych sieciach telefonii ruchomej wewnątrz Wspólnoty oraz zmieniające dyrektywę 2002/21/WE****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wysoki poziom opłat pobieranych od użytkowników publicznych sieci telefonii ruchomej, takich jak studenci, osoby podróżujące służbowo i turyści, za korzystanie z telefonów komórkowych podczas podróży zagranicznych na terenie Wspólnoty jest kwestią niepokojącą krajowe organy regulacyjne, a także konsumentów i instytucje wspólnotowe. Zbyt wysokie opłaty detaliczne są wynikiem wysokich opłat hurtowych pobieranych przez operatora odwiedzanej sieci zagranicznej a także – w wielu przypadkach – wysokich narzutów detalicznych nakładanych przez operatora sieci macierzystej klienta. Obniżki opłat hurtowych często nie znajdują przełożenia na poziom klienta detalicznego. Mimo że niektórzy operatorzy wprowadzili niedawno systemy taryfowe oferujące klientom korzystniejsze warunki i niższe ceny, wciąż istnieją dowody na to, że stosunek kosztów do cen nie odzwierciedla sytuacji, jaka powinna mieć miejsce na rynku w pełni konkurencyjnym.

(2) Stworzenie europejskiej przestrzeni społecznej, edukacyjnej i kulturalnej opartej na mobilności osób powinno ułatwić porozumiewanie się ludzi w celu zbudowania rzeczywistej „Europy dla obywateli”.

(3) Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) ⁽³⁾, dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) ⁽⁴⁾, dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) ⁽⁵⁾, dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usług powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) ⁽⁶⁾ oraz dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) ⁽⁷⁾ – zwane dalej łącznie „ramami regulacyjnymi łączności elektronicznej z 2002 r.” – mają na celu utworzenie wewnętrznego rynku łączności elektronicznej we Wspólnocie przy zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony konsumentów przez wzmocnioną konkurencję.

(4) Niniejsze rozporządzenie nie jest odosobnionym środkiem, lecz uzupełnia i wspiera w zakresie roamingu ogólnowspólnotowego przepisy przewidziane w ramach regulacyjnych łączności elektronicznej z 2002 r. Ramy te nie zapewniają krajowym organom regulacyjnym wystarczających narzędzi do podjęcia skutecznego i zdecydowanego działania w zakresie cen usług roamingu na terenie Wspólnoty, a tym samym nie zapewniają prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku usług roamingu. Rozporządzenie to jest odpowiednim sposobem zaradzenia tej sytuacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 324 z 30.12.2006, str. 42.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 25 czerwca 2007 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 21.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 51.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, str. 37. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2006/24/WE (Dz.U. L 105 z 13.4.2006, str. 54).

- (5) Ramy regulacyjne łączności elektronicznej z 2002 r. oparte są na zasadzie nakładania obowiązków regulacyjnych *ex ante* jedynie w sytuacji braku skutecznej konkurencji, przewidując przeprowadzanie przez krajowe organy regulacyjne okresowej analizy rynkowej i okresowego przeglądu obowiązków, które prowadzą do nałożenia obowiązków *ex ante* na operatorów wskazanych jako posiadający znaczącą pozycję rynkową. Proces ten obejmuje następujące elementy: zdefiniowanie właściwych rynków zgodnie z zaleceniem Komisji ⁽¹⁾ w sprawie właściwych rynków produktów i usług sektora łączności elektronicznej podlegających regulacji *ex ante* zgodnie z dyrektywą 2002/21/WE (zwanym dalej „zaleceniem”), analizę zdefiniowanych rynków zgodnie z wytycznymi Komisji w sprawie analizy rynkowej i oceny znaczącej pozycji rynkowej zgodnie ze wspólnotowymi ramami regulacyjnymi sieci i usług łączności elektronicznej ⁽²⁾, wyznaczenie operatorów posiadających znaczącą pozycję rynkową oraz nałożenie obowiązków *ex ante* na tak wyznaczonych operatorów.
- (6) W zaleceniu jako właściwy rynek, który może zostać objęty regulacją *ex ante*, określono krajowy rynek hurtowy usług roamingu międzynarodowego w publicznych sieciach telefonii ruchomej. Jednakże działania podjęte przez krajowe organy regulacyjne (indywidualnie oraz w ramach Europejskiej Grupy Regulatorów) w ramach analizy krajowych rynków hurtowych usług roamingu międzynarodowego wykazały, że organy te nie były do tej pory w stanie skutecznie oddziaływać na wysoki poziom opłat hurtowych w roamingu ogólnowspólnotowym z uwagi na trudności ze wskazaniem przedsiębiorstw posiadających znaczącą pozycję rynkową, wynikające ze szczególnych uwarunkowań roamingu międzynarodowego, w tym z jego transgranicznego charakteru.
- (7) W odniesieniu do świadczenia detalicznych usług roamingu międzynarodowego w zaleceniu nie określono żadnego rynku detalicznego tych usług jako rynku właściwego, między innymi z uwagi na fakt, że usługi roamingu międzynarodowego na poziomie detalicznym nie są nabywane odrębnie, lecz stanowią jeden z elementów większego pakietu detalicznego nabywanego przez klientów od operatora macierzystego.
- (8) Ponadto krajowe organy regulacyjne odpowiedzialne za ochronę i wspieranie interesu klientów telefonii ruchomej stale zamieszkałych na terytorium podlegającym ich właściwości nie są w stanie kontrolować postępowania operatorów sieci odwiedzanych w innych państwach członkowskich, od których uzależnieni są klienci przy korzystaniu z usług roamingu międzynarodowego. Przeszkoda ta mogłaby także zmniejszyć skuteczność środków podejmowanych przez państwa członkowskie w oparciu o pozostawione im kompetencje stanowienia przepisów w zakresie ochrony konsumentów.
- (9) W związku z tym na państwa członkowskie wywierana jest presja, aby podjęły one środki w celu rozwiązania kwestii poziomu opłat za usługi roamingu międzynarodowego, jednakże przewidziany w ramach regulacyjnych łączności elektronicznej z 2002 r. mechanizm podejmowania interwencji regulacyjnej *ex ante* przez krajowe organy regulacyjne nie okazał się skutecznym narzędziem, które umożliwiłoby tym organom zdecydowane działania w interesie konsumentów w tej szczególnej dziedzinie.
- (10) Ponadto w rezolucji Parlamentu Europejskiego w sprawie europejskich przepisów regulacyjnych i rynków łączności elektronicznej w 2004 r. ⁽³⁾, wezwano Komisję do podjęcia nowych inicjatyw w celu obniżenia wysokich kosztów transgranicznego ruchu telefonii ruchomej, natomiast Rada Europejska na posiedzeniu w dniach 23-24 marca 2006 r. uznała, że prowadzenie na szczeblu europejskim i krajowym ukierunkowanej, skutecznej i zintegrowanej polityki w dziedzinie technologii informacyjnych i komunikacyjnych (TIK) ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów wzrostu gospodarczego i wydajności pracy nakreślonych w odnowionej strategii lizbońskiej oraz zauważyła w tym kontekście, że obniżenie opłat za roaming odgrywa istotną rolę dla kwestii konkurencyjności.
- (11) Ramy regulacyjne łączności elektronicznej z 2002 r., na podstawie aktualnych wtedy wniosków, miały na celu usunięcie wszystkich barier dla handlu pomiędzy państwami członkowskimi w dziedzinie, którą harmonizowały, w tym między innymi przewidywały działania mające wpływ na opłaty roamingowe. Nie powinno to jednak stać na przeszkodzie w dostosowaniu zharmonizowanych zasad z uwzględnieniem innych czynników, w celu znalezienia najbardziej skutecznych środków osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów przy jednoczesnej poprawie warunków funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (12) Ramy regulacyjne łączności elektronicznej z 2002 r., w szczególności dyrektywa ramowa, powinny zostać w związku z tym zmienione, w celu stworzenia możliwości odejścia od zasad stosowanych w innych okolicznościach, tj. zasad stanowiących, że w sytuacji niewystępowania znaczącej pozycji rynkowej opłaty za oferowane usługi powinny być określone na podstawie umowy, co powinno umożliwić wprowadzenie uzupełniających obowiązków regulacyjnych odzwierciedlających szczególny charakter usług roamingu ogólnowspólnotowego.
- (13) Specyfika hurtowego i detalicznego rynku usług roamingowych uzasadnia podjęcie wyjątkowych środków, wykraczających poza mechanizmy przewidziane w ramach regulacyjnych łączności elektronicznej z 2002 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 8.5.2003, str. 45.

⁽²⁾ Dz.U. C 165 z 11.7.2002, str. 6.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, str. 143.

- (14) W celu ochrony interesów klientów korzystających z roamingu, obowiązki regulacyjne powinny zostać nałożone zarówno na poziomie detalicznym jak i hurtowym, gdyż – jak pokazuje doświadczenie – obniżenie opłat hurtowych za usługi roamingu ogólnowspólnotowego niekoniecznie musi przekładać się na niższe opłaty detaliczne roamingu z uwagi na brak motywacji do podjęcia takiego działania. Z drugiej strony działania ograniczające poziom cen detalicznych bez uwzględnienia kwestii poziomu kosztów hurtowych związanych ze świadczeniem takich usług mogłyby wiązać się z ryzykiem zaburzenia właściwego funkcjonowania rynku roamingu ogólnowspólnotowego.
- (15) Wspomniane obowiązki regulacyjne powinny wejść w życie najszybciej, jak to możliwe, przy czym zainteresowanym operatorom należy zapewnić odpowiedni czas na dostosowanie do nich swoich cenników i oferowanych usług; obowiązki te powinny mieć bezpośrednie zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich.
- (16) W celu zapewnienia, by podczas podróży na terenie Wspólnoty użytkownicy naziemnych publicznych sieci telefonii ruchomej nie byli obciążani wygórowanymi cenami usług roamingu ogólnowspólnotowego przy wykonywaniu i odbieraniu połączeń głosowych, powinno zostać przyjęte wspólne podejście, przez co osiągnięty zostanie wysoki poziom ochrony konsumentów przy jednoczesnym zapewnieniu konkurencji między operatorami telefonii ruchomej oraz zachowaniu zarówno czynników zachęcających do innowacji, jak i prawa konsumentów do wyboru. Z uwagi na transgraniczny charakter przedmiotowych usług, przyjęcie takiego wspólnego podejścia jest konieczne w celu umożliwienia operatorom telefonii ruchomej działania w warunkach jednolitych, spójnych ram regulacyjnych, opartych na obiektywnie ustanowionych kryteriach.
- (17) Najbardziej skutecznym i proporcjonalnym podejściem, mającym na celu regulację wysokości cen za połączenia wykonywane i odbierane w roamingu na terytorium Wspólnoty, jest ustanowienie na szczeblu Wspólnoty maksymalnej średniej wysokości opłat za minutę połączenia na poziomie hurtowym oraz ograniczenie opłat na poziomie detalicznym, poprzez wprowadzenie eurotaryfy. Średnia wysokość opłaty hurtowej powinna obowiązywać pomiędzy dowolnymi dwoma operatorami na terytorium Wspólnoty w określonym okresie czasu.
- (18) Eurotaryfa powinna zostać określona na poziomie, który zapewnia operatorom wystarczającą marżę i zachęca ich do wprowadzenia konkurencyjnych ofert roamingu po niższych stawkach. Operatorzy powinni aktywnie, bezpłatnie oraz w jasny i przejrzysty sposób proponować eurotaryfę wszystkim swoim klientom korzystającym z usług roamingu.
- (19) Takie podejście regulacyjne powinno zapewnić, by opłaty detaliczne za roaming ogólnowspólnotowy lepiej odzwierciedlały koszty świadczenia usługi niż miało to miejsce do tej pory. Maksymalna wysokość eurotaryfy, jaką można zaoferować klientom powinna zatem dopuszczać odpowiednią marżę w odniesieniu do hurtowych kosztów świadczenia usługi roamingu, przy jednoczesnym pozostawieniu operatorom swobody konkurowania poprzez różnicowanie ofert i przystosowanie struktury taryfowych
- do warunków rynkowych oraz preferencji konsumentów. Podejście to nie powinno mieć zastosowania w odniesieniu do usług o wartości dodanej.
- (20) Powyższe podejście regulacyjne powinno być łatwe do wdrożenia i monitorowania, aby do minimum ograniczyć obciążenia administracyjne zarówno dla operatorów, których dotyczy jego wymogi jak i krajowych organów regulacyjnych, do których należy nadzór i egzekwowanie przestrzegania wynikających z niego obowiązków. Powinno ono także być przejrzyste i łatwo zrozumiałe dla wszystkich użytkowników telefonii ruchomej we Wspólnocie. Ponadto powinno ono zapewniać pewność i przewidywalność operatorom świadczącym hurtowe i detaliczne usługi roamingu. W związku z tym w niniejszym rozporządzeniu powinien zostać określony, w ujęciu kwotowym, poziom maksymalnej opłaty za minutę połączenia na poziomie hurtowym i detalicznym.
- (21) Określona w ten sposób maksymalna średnia opłata za minutę połączenia na poziomie hurtowym powinna uwzględniać różnorodne elementy składające się na realizację połączenia telefonicznego w roamingu ogólnowspólnotowym, w szczególności koszt rozpoczęcia i zakończenia połączeń w sieciach ruchomych, a także koszty ogólne, sygnalizacji i tranzytu. Najodpowiedniejszym punktem odniesienia dla rozpoczęcia i zakończenia połączenia jest średnia stawka za zakończenie połączenia w sieci ruchomej stosowana przez operatorów we Wspólnocie, wynikająca z informacji dostarczonych przez krajowe organy regulacyjne i opublikowana przez Komisję. Maksymalna średnia opłata za minutę połączenia ustanowiona w niniejszym rozporządzeniu powinna zatem zostać określona przy uwzględnieniu średniej opłaty za zakończenie połączenia w sieciach telefonii ruchomej, stanowiącej punkt odniesienia dla obliczenia związanych z tym kosztów. Maksymalna wysokość średniej opłaty za minutę na poziomie hurtowym powinna być corocznie obniżana w celu uwzględnienia obowiązkowych obniżek opłat za zakończenie połączenia w sieci ruchomej nakładanych co pewien czas przez krajowe organy regulacyjne.
- (22) Eurotaryfa obowiązująca na poziomie detalicznym powinna stanowić dla klientów korzystających z roamingu gwarancję, iż nie zostaną obciążeni wygórowaną ceną za wykonanie lub odbiór połączenia realizowanego w roamingu regulowanym, jednocześnie pozostawiając operatorom macierzystym wystarczające marginesy umożliwiające różnicowanie swojej oferty skierowanej do klientów.
- (23) Wszystkim klientom powinna przysługiwać, bez dodatkowych opłat lub warunków, możliwość wyboru prostej taryfy za roaming nieprzekraczającej stawek regulowanych. Rozsądna różnica pomiędzy kosztami hurtowymi i cenami detalicznymi powinna umożliwiać operatorom pokrycie wszystkich poszczególnych kosztów roamingu, jakie ponoszą na poziomie detalicznym, w tym odpowiedniego udziału w kosztach marketingowych i kosztach dofinansowania urządzeń telefonicznych, oraz umożliwiać im osiągnięcie odpowiedniego zysku. Eurotaryfa jest właściwym środkiem zapewniającym zarówno ochronę konsumentów, jak i elastyczność dla operatora. Maksymalne poziomy eurotaryfy powinny być corocznie obniżane analogicznie do obniżek opłat hurtowych.

- (24) Nowi klienci korzystający z roamingu powinni być w pełni informowani o rodzajach taryf roamingowych na terytorium Wspólnoty, w tym taryf zgodnych z eurotaryfą. Obecni klienci korzystający z roamingu powinni mieć możliwość dokonania w określonym terminie wyboru nowej taryfy zgodnej z eurotaryfą lub innej taryfy. W odniesieniu do obecnych klientów korzystających z usług roamingu, którzy nie dokonali wyboru w określonym terminie, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy osobami, które zdecydowały się na określoną taryfę roamingową lub pakiet przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, a tymi klientami, którzy tego nie zrobili. Klienci, którzy nie dokonali takiego wyboru powinni zostać automatycznie objęci taryfą zgodną z niniejszym rozporządzeniem. Klienci korzystający już ze specjalnych taryf lub pakietów roamingowych, które odpowiadają ich indywidualnym wymogom i które wybrali na tej podstawie powinni zachować uprzednio wybrane taryfy lub pakiety, jeżeli po otrzymaniu przypomnienia informującego o warunkach ich dotychczasowej taryfy w określonym terminie nie zadeklarują chęci jej zmiany. Wspomniane specjalne taryfy lub pakiety roamingowe mogą obejmować na przykład ryczałtowe stawki za roaming, taryfy indywidualne, taryfy z dodatkową stałą opłatą roamingową, taryfy z opłatą za minutę połączenia niższą niż maksymalna eurotaryfa lub taryfy z opłatą za zainicjowanie połączenia.
- (25) Operatorom świadczącym detaliczne usługi roamingu ogólnowspólnotowego powinien przysługiwać odpowiedni okres czasu na dostosowanie swoich cen do ograniczeń określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (26) Podobnie operatorom świadczącym hurtowe usługi roamingu ogólnowspólnotowego powinien przysługiwać okres na dostosowanie się do ograniczeń określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (27) Mając na uwadze, że niniejsze rozporządzenie stanowi, iż dyrektywy ustanawiające ramy regulacyjne łączności elektronicznej z 2002 r. nie naruszają jakichkolwiek szczególnych środków przyjętych na potrzeby regulacji opłat w roamingu ogólnowspólnotowym za połączenia głosowe w sieci ruchomej oraz uwzględniając, że operatorzy świadczący usługi roamingu ogólnowspólnotowego mogą być zobowiązani niniejszym rozporządzeniem do zmiany swoich detalicznych taryf roamingowych w celu ich dostosowania do wymogów niniejszego rozporządzenia, zmiany te nie powinny skutkować możliwością skorzystania przez klientów z prawa do odstąpienia od umowy o świadczenie usług telefonii ruchomej przysługującego im na mocy przepisów krajowych transponujących ramy regulacyjne łączności elektronicznej z 2002 r.
- (28) Niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać możliwości wprowadzania innowacyjnych ofert dla klientów, które byłyby korzystniejsze niż maksymalna wysokość eurotaryfy określona w niniejszym rozporządzeniu, lecz powinno raczej zachęcać do wprowadzania innowacyjnych ofert dla klientów korzystających z roamingu po niższych stawkach. Niniejsze rozporządzenie nie wymaga ponownego wprowadzenia opłat roamingowych w tych przypadkach, w których zostały one całkowicie zniesione, jak również nie wymaga podwyższenia obowiązujących obecnie opłat roamingowych do wysokości maksymalnej przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu.
- (29) Operatorzy macierzyści mogą oferować sprawiedliwą, całościową miesięczną stawkę ryczałtową, do której nie ma zastosowania żaden pułap opłat. Taka stawka ryczałtowa mogłaby obejmować usługi łączności głosowej lub transmisji danych w roamingu ogólnowspólnotowym (w tym krótkich wiadomości tekstowych (SMS) i wiadomości multimedialnych (MMS)) świadczone na terenie Wspólnoty.
- (30) W celu zapewnienia wszystkim użytkownikom telefonii ruchomej korzyści płynących z niniejszego rozporządzenia, wymagania dotyczące cen detalicznych powinny mieć zastosowanie niezależnie od faktu, czy klient korzystający z roamingu korzysta u operatora macierzystego z usługi na zasadzie przedpłaty (pre-paid), czy z usługi abonamentowej, a także niezależnie od tego, czy operator macierzysty posiada własną sieć, czy jest operatorem wirtualnej sieci telefonii ruchomej, czy też odsprzedaże usługi połączeń głosowych telefonii ruchomej.
- (31) W przypadku, gdy wspólnotowi operatorzy usług telefonii ruchomej stwierdzą, że korzyści płynące z interoperacyjności i połączenia od punktu wyjścia do punktu docelowego dla ich klientów są zagrożone rozwiązaniem lub ryzykiem rozwiązania umów z operatorami sieci ruchomej w innych państwach członkowskich lub gdy stwierdzą brak możliwości świadczenia swoim klientom usług w innym państwie członkowskim w wyniku braku umowy z przynajmniej jednym operatorem hurtowym sieci, krajowe organy regulacyjne powinny skorzystać, jeżeli to konieczne, z uprawnień przysługujących im na mocy art. 5 dyrektywy o dostępie w celu zapewnienia odpowiedniego dostępu oraz połączeń sieciowych dla zagwarantowania połączenia od punktu wyjścia do punktu docelowego i interoperacyjności usług, uwzględniając cele określone w art. 8 dyrektywy ramowej, w szczególności utworzenie w pełni funkcjonującego jednolitego rynku usług łączności elektronicznej.
- (32) W celu poprawy przejrzystości cen detalicznych za wykonywanie i odbieranie regulowanych połączeń w roamingu na terytorium Wspólnoty oraz aby pomóc klientom korzystającym z roamingu w podejmowaniu decyzji co do korzystania ze swojego telefonu komórkowego podczas pobytu za granicą, operatorzy telefonii ruchomej powinni umożliwić swoim klientom łatwe uzyskanie bezpłatnych informacji o wysokości opłat roamingowych, jakie obowiązują ich przy wykonywaniu lub odbieraniu połączeń głosowych w odwiedzanym państwie członkowskim. Operatorzy powinni ponadto udzielać swoim klientom, na ich wnioski i nieodpłatnie, dodatkowych informacji o opłatach za minutę połączenia lub jednostkę transmisji danych (wraz z podatkiem VAT) za wykonywanie lub odbieranie połączeń głosowych, a także za wysyłanie i odbieranie wiadomości SMS, MMS i innych dostępnych usług transmisji danych w odwiedzanym państwie członkowskim.

- (33) Zapewnienie przejrzystości wymaga, by operatorzy byli zobowiązani do udzielania informacji o wysokości opłat roamingowych, w szczególności o wysokości eurotaryfy i – o ile ją oferują – całościowej stawki ryczałtowej, przy zawieraniu umowy o świadczenie usług oraz każdorazowo w przypadku zmiany wysokości opłat roamingowych. Operatorzy macierzyści powinni udzielać informacji o opłatach roamingowych za pomocą odpowiednich środków, takich jak faktury, Internet, reklama telewizyjna lub przesyłki reklamowe. Operatorzy macierzyści powinni zapewnić, by wszyscy ich klienci korzystający z roamingu mieli świadomość możliwości skorzystania z taryf regulowanych i powinni poinformować klientów w jasny i bezstronny sposób o warunkach eurotaryfy oraz o prawie do skorzystania z niej oraz do jej zmiany na inną.
- (34) Krajowe organy regulacyjne, które są odpowiedzialne za realizację zadań wynikających z ram regulacyjnych łączności elektronicznej z 2002 r., powinny posiadać uprawnienia umożliwiające im nadzór nad realizacją obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia i ich egzekwowanie na terytorium podlegającym ich właściwości. Powinny one także monitorować zmiany wysokości opłat za usługi łączności głosowej i transmisji danych pobieranych od użytkowników telefonii ruchomej podczas roamingu na terytorium Wspólnoty, w tym, w odpowiednich przypadkach, w odniesieniu do konkretnych kosztów związanych z realizacją i odbiorem połączeń roamingowych w najbardziej oddalonych regionach Wspólnoty oraz w odniesieniu do konieczności zapewnienia możliwości odzyskania tych kosztów na rynku hurtowym, a także monitorować, czy techniki sterowania połączeniami nie są wykorzystywane w celu ograniczenia wyboru na szkodę klientów. Organy te powinny zapewnić, by zainteresowane podmioty miały dostęp do aktualnych informacji o stosowaniu niniejszego rozporządzenia oraz publikować co sześć miesięcy wyniki powyższego monitorowania. Informacje na temat klientów biznesowych, klientów usług abonamentowych i klientów usług przedpłaconych powinny być przedstawiane oddzielnie.
- (35) Roaming w granicach jednego kraju w najbardziej oddalonych regionach Wspólnoty, w których uprawnienia do świadczenia usług telefonii ruchomej różnią się od uprawnień wydawanych na pozostałym obszarze danego kraju może korzystać z obniżek stawek odpowiadających obniżkom stosowanym na rynku roamingu we Wspólnocie. Wdrożenie niniejszego rozporządzenia nie powinno spowodować wprowadzenia mniej korzystnych cen dla klientów korzystających z usług roamingu w granicach kraju w stosunku do klientów korzystających z usług roamingu ogólnowspólnotowego. Organy krajowe mogą w tym celu przyjąć dodatkowe środki zgodne z prawem wspólnotowym.
- (36) Mając na uwadze, że poza telefonią głosową, coraz popularniejsze stają się nowe usługi bezprzewodowej transmisji danych, niniejsze rozporządzenie powinno także umożliwić monitorowanie sytuacji rynkowej tych usług. Komisja powinna zatem monitorować także rynek usług transmisji danych w roamingu, w tym wiadomości SMS i MMS.
- (37) Państwa członkowskie powinny wprowadzić system sankcji, które miałyby zastosowanie w przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia.
- (38) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, mianowicie przyjęcie wspólnego podejścia mającego zapewnić, aby użytkownicy publicznych sieci telefonii ruchomej podczas podróży na terenie Wspólnoty nie byli obciążani wygórowanymi opłatami za usługi roamingu ogólnowspólnotowego przy wykonywaniu połączeń głosowych i ich odbieraniu, a tym samym osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony konsumentów przy jednoczesnym zachowaniu zasad konkurencji między operatorami telefonii ruchomej, nie mogą w wystarczającym stopniu być osiągnięte w sposób bezpieczny, zharmonizowany i szybki przez państwa członkowskie, natomiast mogą zostać lepiej zrealizowane na szczeblu wspólnotowym, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (39) Takie wspólne podejście powinno zostać wprowadzone na ograniczony okres czasu. Uwzględniając wyniki przeglądu, który przeprowadzi Komisja, okres obowiązywania niniejszego rozporządzenia może zostać przedłużony lub może ono zostać zmienione. Komisja powinna dokonać przeglądu skuteczności niniejszego rozporządzenia oraz wkładu, jaki wnosi ono we wdrażanie ram regulacyjnych i prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, a także zbadać wpływ niniejszego rozporządzenia na mniejszych operatorów telefonii ruchomej we Wspólnocie oraz ich pozycję na rynku usług roamingu ogólnowspólnotowego,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie wprowadza wspólne podejście mające na celu zapewnienie, aby użytkownicy publicznych sieci telefonii ruchomej podczas podróży wewnątrz Wspólnoty nie byli obciążani wygórowanymi opłatami za usługi roamingu ogólnowspólnotowego przy wykonywaniu i odbieraniu połączeń, przyczyniając się tym samym do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, osiągając przy tym wysoki poziom ochrony konsumentów przy zachowaniu zasad konkurencji między operatorami telefonii ruchomej, a także zachowując zarówno system zachęcający do innowacji, jak i prawo konsumentów do wyboru. Niniejsze rozporządzenie określa zasady dotyczące opłat, jakie mogą być pobierane przez operatorów telefonii ruchomej za świadczenie usług roamingu międzynarodowego dla połączeń głosowych inicjowanych i zakańczanych wewnątrz Wspólnoty, mające zastosowanie zarówno do opłat pobieranych między operatorami sieci na poziomie hurtowym, jak i do opłat pobieranych przez operatorów macierzystych na poziomie detalicznym.

2. Niniejsze rozporządzenie określa także zasady mające na celu zwiększenie przejrzystości cen i poprawę przekazywania informacji o opłatach użytkownikom usług roamingu ogólnowspólnotowego.

3. Niniejsze rozporządzenie stanowi środek szczególny w rozumieniu art. 1 ust. 5 dyrektywy ramowej.

4. Maksymalne opłaty określone w niniejszym rozporządzeniu są wyrażone w euro. W przypadku, gdy opłaty podlegające art. 3 i 4 są wyrażone w innej walucie, początkowe wysokości opłat maksymalnych zgodne z tymi artykułami są przeliczane na te waluty przy zastosowaniu referencyjnego kursu wymiany obowiązującego w dniu 30 czerwca 2007 r., ogłoszonego przez Europejski Bank Centralny w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Na użytek określonych w art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dalszych obniżek maksymalnych opłat, zmienione wartości ustala się według referencyjnego kursu wymiany ogłoszonego w ten sam sposób w terminie jednego miesiąca poprzedzającego datę, od której zastosowanie mają nowe kwoty.

Artykuł 2

Definicje

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają definicje określone w art. 2 dyrektywy w sprawie dostępu, art. 2 dyrektywy ramowej oraz art. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej.

2. Poza definicjami, o których mowa w ust. 1, zastosowanie mają również następujące definicje:

- a) „eurotaryfa” oznacza jakąkolwiek taryfę, w której wysokość opłaty nie przekracza opłaty maksymalnej określonej w art. 4, którą operator macierzysty może pobrać z tytułu świadczenia połączeń realizowanych w roamingu regulowanym zgodnie z tym artykułem;
- b) „operator macierzysty” oznacza przedsiębiorstwo, które świadczy klientowi korzystającemu z roamingu usługi naziemnej publicznej telefonii ruchomej za pośrednictwem własnej sieci albo jako operator wirtualnej sieci telefonii ruchomej lub odsprzedańca tych usług;
- c) „sieć macierzysta” oznacza naziemną publiczną sieć telefonii ruchomej znajdującą się na terytorium państwa członkowskiego i wykorzystywaną przez operatora macierzystego do świadczenia usług naziemnej publicznej telefonii ruchomej klientowi korzystającemu z roamingu;
- d) „roaming ogólnowspólnotowy” oznacza korzystanie z telefonu komórkowego lub innego urządzenia przez klienta korzystającego z roamingu w celu wykonywania lub odbierania połączeń na terenie Wspólnoty podczas pobytu w innym państwie członkowskim, niż państwo, w którym umiejscowiona jest sieć macierzysta klienta, dzięki uzgodnieniom między operatorem sieci macierzystej a operatorem sieci odwiedzanej;

e) „połączenie realizowane w roamingu regulowanym” oznacza połączenie głosowe telefonii ruchomej wykonywane przez klienta korzystającego z roamingu, inicjowane w sieci odwiedzanej i zakończone w publicznej sieci telefonicznej wewnątrz Wspólnoty lub połączenie odebrane przez klienta korzystającego z roamingu, które zostało zainicjowane w publicznej sieci telefonicznej wewnątrz Wspólnoty i zakończone w sieci odwiedzanej;

f) „klient korzystający z roamingu” oznacza klienta operatora usług naziemnej publicznej telefonii ruchomej w naziemnej publicznej sieci telefonii ruchomej umiejscowionej we Wspólnocie, którego umowa lub uzgodnienia z jego operatorem macierzystym umożliwiają korzystanie z telefonu komórkowego lub innego urządzenia w celu wykonywania lub odbierania połączeń w sieci odwiedzanej dzięki uzgodnieniom między operatorem sieci macierzystej a operatorem sieci odwiedzanej;

g) „sieć odwiedzana” oznacza naziemną publiczną sieć telefonii ruchomej umiejscowioną w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym znajduje się sieć macierzysta, i pozwalającą klientowi korzystającemu z roamingu wykonywać lub odbierać połączenia dzięki uzgodnieniom z operatorem sieci macierzystej.

Artykuł 3

Opłaty hurtowe za wykonywanie połączeń realizowanych w roamingu regulowanym

1. Średnia wysokość opłaty hurtowej, którą operator sieci odwiedzanej może pobrać od operatora sieci macierzystej klienta korzystającego z roamingu za zrealizowanie połączenia w roamingu regulowanym zainicjowanego w sieci odwiedzanej, obejmująca między innymi koszty zainicjowania, tranzytu i zakończenia połączenia, nie może przekraczać 0,30 EUR za minutę.

2. Ta średnia wysokość opłaty hurtowej obowiązuje między dowolnymi dwoma operatorami i obliczana jest za okres dwunastu miesięcy lub jakikolwiek krótszy okres pozostający do czasu wygaśnięcia niniejszego rozporządzenia. Maksymalna średnia opłata hurtowa zostaje obniżona do 0,28 EUR i 0,26 EUR odpowiednio od 30 sierpnia 2008 r. i od 30 sierpnia 2009 r.

3. Średnią opłatę hurtową, o której mowa w ust. 1, oblicza się dzieląc całkowity przychód z hurtowej usługi roamingu przez całkowitą ilość minut hurtowej usługi roamingu sprzedanych dla zapewnienia hurtowych połączeń roamingowych we Wspólnocie przez danego operatora w danym okresie. Operator sieci odwiedzanej może dokonać rozróżnienia między wysokością opłat za połączenia w godzinach szczytu i poza tymi godzinami.

Artykuł 4

Opłaty detaliczne za połączenia realizowane w roamingu regulowanym

1. Operatorzy macierzysti w sposób jasny i przejrzysty udostępniają i aktywnie oferują eurotaryfę określoną w art. 2 wszystkim swoim klientom korzystającym z roamingu. Eurotaryfa nie wiąże się z jakimkolwiek abonamentem lub innymi stałymi lub okresowymi opłatami i może być połączona z dowolną taryfą detaliczną.

Składając powyższą ofertę operatorzy macierzyści zobowiązani są przypomnieć swoim klientom korzystającym z roamingu, którzy wybrali daną taryfę roamingową lub pakiet roamingowy przed 30 czerwca 2007 r., o warunkach tej taryfy lub tego pakietu.

2. Opłata detaliczna (bez podatku VAT) na podstawie eurotaryfy, którą operator macierzysty może pobierać od swojego klienta korzystającego z roamingu za zrealizowanie połączenia w roamingu regulowanym może być różna dla różnych połączeń w roamingu, lecz nie może przekraczać 0,49 EUR za minutę każdego wykonanego połączenia lub 0,24 EUR za minutę każdego odebranego połączenia. Maksymalne ceny połączeń wykonanych zostają obniżone do 0,46 EUR i 0,43 EUR, a dla połączeń przychodzących do 0,22 EUR i 0,19 EUR odpowiednio od 30 sierpnia 2008 r. i od 30 sierpnia 2009 r.

3. Wszystkim klientom korzystającym z roamingu oferuje się taryfę zgodną z ust. 2.

W terminie do 30 lipca 2007 r. wszystkim dotychczasowym klientom korzystającym z roamingu umożliwia się dokonanie świadomego wyboru eurotaryfy lub jakiegokolwiek innej taryfy roamingowej oraz przyznany zostaje im okres dwóch miesięcy na zawiadomienie operatora macierzystego o dokonany wybór. Wybrana taryfa zostaje aktywowana nie później niż miesiąc po otrzymaniu przez operatora macierzystego wniosku klienta.

Klienci korzystający z roamingu, którzy nie poinformują o dokonaniu wyboru we wspomnianym okresie dwóch miesięcy zostają automatycznie objęci eurotaryfą zgodną z ust. 2.

Klienci korzystający z roamingu, którzy przed 30 czerwca 2007 r. dokonali już świadomego wyboru określonej taryfy roamingowej lub pakietu roamingowego innych niż taryfa roamingowa, jaką zostaliby objęci w przypadku niedokonania takiego wyboru, i którzy nie poinformowali o dokonaniu wyboru zgodnie z postanowieniami tego ustępu, pozostają objęci uprzednio wybraną taryfą lub pakietem.

4. Każdy klient korzystający z roamingu może żądać w dowolnym momencie po zakończeniu procedury określonej w ust. 3 zmiany eurotaryfy na inną lub przejścia na eurotaryfę. Zmiana taryfy na inną musi nastąpić w terminie jednego dnia roboczego od otrzymania wniosku przez operatora, jest bezpłatna i nie może podlegać warunkom ani ograniczeniom dotyczącym innych elementów abonamentu. Operator macierzysty może przesunąć termin takiej zmiany taryfy, tak aby poprzednia taryfa roamingowa obowiązywała przez określony okres minimalny nieprzekraczający trzech miesięcy.

Artykuł 5

Rozpoczęcie stosowania artykułów 3 i 6

1. Art. 3 jest stosowany od 30 sierpnia 2009 r.
2. Art. 6 ust. 1 i 2 jest stosowany od 30 września 2007 r.

Artykuł 6

Przejrzystość informacji dotyczących opłat detalicznych

1. Aby zwrócić uwagę klienta korzystającego z roamingu na fakt, że wykonując lub odbierając połączenie podlega on opłatom roamingowym, każdy operator macierzysty zobowiązany jest, z wyjątkiem przypadku, gdy klient powiadomił go o rezygnacji z tej usługi, udzielić klientowi automatycznie za pomocą tekstowej usługi informacyjnej, bezpłatnie i bez zbędnej zwłoki, w momencie gdy klient znajdzie się na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie jego sieci macierzystej, podstawowych zindywidualizowanych informacji o opłatach roamingowych (wraz z podatkiem VAT) za wykonywanie i odbieranie połączeń przez tego klienta w odwiedzanym państwie członkowskim.

Powyższe podstawowe zindywidualizowane informacje o cenach obejmują maksymalne opłaty, którymi klient może zostać obciążony zgodnie z posiadanym planem taryfowym za wykonywanie połączeń w odwiedzanym kraju, wykonywanie połączeń do państwa członkowskiego jego sieci macierzystej oraz za odbieranie połączeń przychodzących. Informacja ta obejmuje również bezpłatny numer, o którym mowa w ust. 2, pod którym można uzyskać bardziej szczegółowe informacje.

Klient, który powiadomił o rezygnacji ze wspomnianej automatycznej tekstowej usługi informacyjnej może w dowolnym momencie żądać ponownego nieodpłatnego uruchomienia tej usługi przez operatora macierzystego.

Operatorzy macierzyści przekazują bezpłatnie klientom niewidomym lub niedowidzącym, na ich życzenie, podstawowe zindywidualizowane informacje o cenach automatycznie poprzez połączenie głosowe.

2. Poza uprawnieniami wynikającymi z ust. 1, klienci mają prawo żądać i bezpłatnie uzyskać za pomocą SMS lub połączenia głosowego w sieci ruchomej bardziej szczegółowe zindywidualizowane informacje cenowe dotyczące opłat roamingowych za połączenia głosowe, wiadomości SMS, MMS i inne usługi transmisji danych. Żądanie takie składa się pod bezpłatnym numerem wskazanym w tym celu przez operatora macierzystego.

3. Operatorzy macierzyści zobowiązani są przy zawieraniu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych udzielać wszystkim użytkownikom pełnych informacji dotyczących obowiązujących opłat roamingowych, w szczególności eurotaryfy. W przypadku każdorazowej zmiany opłat roamingowych operatorzy macierzyści zobowiązani są bez zbędnej zwłoki poinformować swoich klientów korzystających z roamingu o aktualnej wysokości tych opłat.

Operatorzy macierzyści podejmują niezbędne działania w celu zapewnienia, aby wszyscy ich klienci korzystający z roamingu byli świadomi możliwości skorzystania z eurotaryfy. Operatorzy macierzyści są w szczególności zobowiązani do poinformowania wszystkich klientów korzystających z roamingu w sposób jasny i bezstronny w terminie do 30 lipca 2007 r. o warunkach dotyczących eurotaryfy. W rozsądnych odstępach czasu operatorzy macierzyści wysyłają w tym celu przypomnienie wszystkim klientom, którzy wybrali inną taryfę.

Artykuł 7

Nadzór i egzekwowanie

1. Krajowe organy regulacyjne monitorują i nadzorują przestrzeganie niniejszego rozporządzenia na terytorium podlegającym ich właściwości.

2. Krajowe organy regulacyjne udostępniają do publicznej wiadomości aktualne informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności jego art. 3 i 4, w sposób umożliwiający zainteresowanym łatwy dostęp do tych informacji.

3. Krajowe organy regulacyjne, w ramach przygotowań do przeglądu przewidzianego w art. 11, monitorują zmiany wysokości opłat hurtowych i detalicznych z tytułu świadczenia klientom korzystającym z roamingu usług łączności głosowej i transmisji danych, w tym wiadomości SMS i MMS, również w odniesieniu do najbardziej oddalonych regionów Wspólnoty, o których mowa w art. 299 ust. 2 Traktatu. Krajowe organy regulacyjne zwracają także uwagę na konkretne przypadki niezamierzonego korzystania z roamingu w regionach przygranicznych sąsiadujących państw członkowskich oraz monitorują, czy techniki sterowania przepływem połączeń nie są wykorzystywane na niekorzyść klientów. Wyniki monitorowania, w tym odrębne informacje dotyczące klientów biznesowych, klientów usług abonamentowych oraz klientów usług przedpłaconych, organy te przekazują Komisji co sześć miesięcy.

4. Krajowe organy regulacyjne są uprawnione do żądania od przedsiębiorstw, które podlegają obowiązkowi wynikającemu z niniejszego rozporządzenia, dostarczania wszelkich informacji mających znaczenie dla wdrożenia i egzekwowania niniejszego rozporządzenia. Przedsiębiorstwa te dostarczają takich informacji niezwłocznie na żądanie krajowego organu regulacyjnego we wskazanych przez niego terminach oraz poziomie szczegółowości.

5. W celu zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia krajowe organy regulacyjne mogą interweniować z własnej inicjatywy. W szczególności organy te korzystają, o ile to konieczne, z uprawnień przysługujących im na mocy art. 5 dyrektywy o dostępie w celu zapewnienia odpowiedniego dostępu oraz połączeń sieciowych dla zagwarantowania połączenia od punktu wyjścia do punktu docelowego i interoperacyjności usług roamingu.

6. W przypadku stwierdzenia przez krajowy organ regulacyjny naruszenia obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu, organ ten jest uprawniony do żądania natychmiastowego zaprzestania takiego naruszenia.

Artykuł 8

Rozstrzyganie sporów

1. W przypadku sporu związanego ze zobowiązaniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu pomiędzy przedsiębiorstwami będącymi operatorami sieci łączności elektronicznej lub świadczącymi usługi łączności elektronicznej w państwie członkowskim, zastosowanie mają procedury rozstrzygania sporów określone w art. 20 i 21 dyrektywy ramowej.

2. W przypadku, gdy spór z klientem lub użytkownikiem końcowym dotyczący sprawy objętej niniejszym rozporządzeniem nie zostanie rozstrzygnięty, państwa członkowskie zapewniają możliwość skorzystania z procedur pozasądowego rozstrzygania sporów określonych w art. 34 dyrektywy o usłudze powszechnej.

Artykuł 9

Sankcje

Państwa członkowskie przyjmują przepisy określające sankcje stosowane w przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie środki niezbędne dla zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję o przyjętych przepisach w terminie do 30 marca 2008 r., a także niezwłocznie zawiadamiają o ich późniejszych zmianach.

Artykuł 10

Zmiana dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej)

W art. 1 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) dodaje się następujący ustęp:

„5. Niniejsza dyrektywa oraz dyrektywy szczegółowe pozostają bez uszczerbku dla wszelkich środków szczególnych przyjętych w celu regulacji roamingu międzynarodowego w publicznych sieciach telefonii ruchomej we Wspólnocie.”

Artykuł 11

Przegląd

1. Komisja dokonuje przeglądu funkcjonowania niniejszego rozporządzenia i składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w terminie do 30 grudnia 2008 r. Komisja ocenia w szczególności, czy cele niniejszego rozporządzenia zostały osiągnięte. W sprawozdaniu Komisja dokonuje przeglądu zmian wysokości opłat hurtowych i detalicznych z tytułu świadczenia klientom korzystającym z roamingu usług łączności głosowej i transmisji danych, w tym przysyłania wiadomości SMS i MMS, a także w stosownych przypadkach, przedstawia zalecenia dotyczące konieczności uregulowania tych usług. W tym celu Komisja może wykorzystać informacje przekazane jej na mocy art. 7 ust. 3.

2. W sprawozdaniu Komisja dokona oceny, czy w świetle zmian na rynku i uwzględniając zarówno konkurencję, jak i ochronę konsumentów, istnieje potrzeba przedłużenia okresu obowiązywania niniejszego rozporządzenia określonego w art. 13 lub zmiany niniejszego rozporządzenia, uwzględniając zmiany wysokości opłat za usługi łączności głosowej i transmisji danych w sieci ruchomej na poziomie krajowym oraz wpływ niniejszego rozporządzenia na konkurencyjność mniejszych, niezależnych lub nowo powstałych operatorów. W przypadku stwierdzenia przez Komisję takiej konieczności, przedstawia ona odpowiedni wniosek Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 12

Wymogi dotyczące zawiadamiania

Państwa członkowskie w terminie do 30 sierpnia 2009 r. zawiadamiają Komisję o krajowych organach regulacyjnych odpowiedzialnych za realizację zadań wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 czerwca 2007 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

Artykuł 13

Wejście w życie i okres obowiązywania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje do 30 czerwca 2010 r.

W imieniu Rady
A. MERKEL
Przewodniczący
